

DVASINIS MAISTAS REIKIAMU METU

1 ...

Tiktai tikėk, tiktai tikėk,
Viskas įmanoma, tiktai...

Nagi, dabar štai taip:

Taip, aš tikiu, taip, aš tikiu,
Viskas įmanoma, taip, aš tikiu.
Taip, aš tikiu, taip, aš tikiu,
Viskas įmanoma, taip, aš tikiu.

Dabar likime stovėti nulenkтомis galvomis.

Viešpatie, tebūna tai ne tik giesmė, bet ir giedojimas iš pačių mūsų širdies gelmių: „Taip, aš tikiu!“ Kartą mokiniai pasakė, po to, kai Jėzus padarė tiek daug galingų darbų, jie tarė: „Viešpatie, *dabar* mes tikime.“

Jėzus atsakė: „Ar *dabar* jūs tikite?“

2 Jie tarė: „Mes tikime, kad Tu viską žinai ir nereikia, kad kas Tave mokytų.“ Todėl, Tėve, šįvakar mes suvokiame, kad Tau nereikia mūsų pamokymų, bet mums reikia Tavųjų. Todėl meldžiame, kad Tu išmokytum mus, kaip melstis, kaip gyventi ir kaip tikėti. Suteik tai, Viešpatie, šįvakar per šį tarnavimą. Jei mums ko nors trūksta, suteik mums tai, Viešpatie. Mes to prašome Jėzaus Vardu. Amen.

3 Žinau, kad daugelis iš jūsų šį vakarą vėl stovite. Ir lauke sutikau grupes žmonių, sakiusių, kad negali patekti vidun ir klausosi per radiją įvairiuose automobiliuose. Taigi, pamėginsime užbaigti kiek galėdami greičiau šį vakarą, sekmadienio vakarą, ir pereisime prie maldos už ligonius, bus maldos eilė, kiek tai čia pavyks. Bet šio vakaro tarnavimą mes skiriame maldai už ligonius.

4 Ir aš noriu, kad jūs sutvirtėtumėte šiame šventame Dievo Rašte, tikėjime, šio meto tikėjime. Tikėjimas... Reikia įgyti daugiau tikėjimo nei bet kuriame kitame periode, nes šiame reikia turėti Paėmimo tikėjimą, kad būtum paimtas. Todėl norime, kad šįvakar jūs patikėtumėte viskuo, ką matėte, girdėjote: pamokslautu

Žodžiu, kuri girdėjote, įvykusiais ženklais ir stebuklais, kuriuos matėte. Norime, kad visa tai susikauptų jūsų širdyje ir jūs apgalvotumėte, ar tai yra Dievas, ar ne.

5 Kaip senųjų laikų Eliziejus pasakė: „Jei Dievas yra Dievas, tuomet tarnaukite Jam.“ Ir jeigu Jėzus krikščionims yra visa ko centras, tuomet, manau, mes privalome išsilaisvinti nuo viso kito ir likti ištikimi Jam. Atminkite, Jis yra Centras, Jis – Šiaurinė Žvaigždė, Jis – Didžiausias, Jis – Absoliutas. O jei Jis yra Šiaurinė Žvaigždė... Yra vienintelis dalykas, kuris nukreips į Šiaurinę žvaigždę – tai jūsų kompasas, pagal kurią jūs plaukiate. Ir kompasas, kurią mėginu jums duoti, kad pagal ją plauktumėte, yra Žodis, o Žodis visuomet nukreipia į Jį.

6 Ir mes jaučiamės, tarytum eitume per didžiulį sielvarto ir išbandymų metą, šio laiko sumišimą ir nelaimes tarp tautų, ir vyksta įvairiausi dalykai, ir tai kartais mane įtraukia... Kur bepažiūrėčiau, visur tartum laive, kuris yra jūroje. O man patikėta atsakomybė už šį laivą. Ir ką mums belieka daryti? O čia dar ateina banga su tokia ketera, kuri šimtą kartų didesnė už mano laivą. Bet mes iškilsime virš kiekvienos iš jų. „Per Jį mes daugiau nei nugalėtojai.“ Kapitonas, Vyriausiasis Kapitonas įsikibęs laiko laivo gale esančią virvę, Jis ištrauks tą laivą. Mes iškilsime virš kiekvienos iš jų.

7 Taigi, ši vakarą... Todėl mes galime pasiskubinti ir išleisti jus anksčiau. Mes vertiname, kad jūs atvykstate iš toli ir panašiai, ir kaip jums tenka važiuoti, ir kad jūs pasiaukojate. Ir, suprantate, tai skatina mane ir toliau tiesiog stovėti ir kalbėti bei daryti viską, ką galiu, kad jums padėčiau. Bet, kai esu čia, aš stengiuosi sutraukti viską, ką tik galiu, kad padėčiau žmonėms tą akimirka, kai esame čia. Paskui jūs paimate... Jei žmonėms vienu metu duodi per daug, jie negali to įsiminti. Turį tiesiog paimti vieną dalyką ir rodyti tai žmonėms tol, kol jie pamatys. O tuomet, kai tai tvirtai įsirėš jų širdyse, tuomet jie... tuomet mokink juos ko nors kito. Tiesiog žingsnis po žingsnio mums judant pirmyn.

8 Dabar jūs melskitės ir būkite drąsūs bei tikėkite šįvakar išgydymu. Manau, kad jums nekyla jokių klausimų dėl laiko, kuriuo mes gyvename. Netikiu, kad jums kyla abejonių dėl to, ar Dievas yra Savo žmonių

tarpe, ar nėra. Manau, kad jūs visi tuo tikite. Ir aš... Aš tuo nei kiek neabejoju. Ir aš... aš... aš žinau, kad mano žmonės, mano draugai, Kristaus draugai, Kristaus vaikai tuo tiki.

9 Ir man teikia didelį malonumą matyti, kai žinai, kad turi Žinią nuo Dievo ir duodi tai žmonėms bei matai, kaip žmonės į Ją reaguoja. Paskui pažvelgi atgal ir pasakai: „Ačiū, Tėve.“ O, koks džiaugsmas paskui matyti, kaip tie vaikai valgo jiems siųstą Duoną. Jūs suprantate tą prieš daugelį metų buvusį regėjimą būtent čia, šioje maldykloje? Teisingai – „Gyvenimo Duona“. Broli Nevili, tu tai pameni, kaip tai buvo galinga. Galingas metas!

10 Dabar atsiverskime, jei norite sekti tai, kas skaitoma, arba pasižymėti, tiesiog... Nemanau, kad būtų tinkama turėti tarnavimą be Dievo Žodžio skaitymo ir keleto pasvarstymų, net jei tai būtų išgydymo tarnavimas ar bet kuris kitas. Mes visi suprantame. Manau, mūsų tarpe nėra nepažįstamų. Ir mes visi suprantame, kas yra išgydymas. Čia ne tai, ką kas nors jums padaro; čia tai, ką Dievas jums jau padarė. Išgelbėjimas yra tame pačiame lygmenyje. Reikia vienintelio dalyko – kad žmonės patikėtų, jog tai yra Tiesa. O Dievas to moko Savo Žodyje ir paskui įrodo tai tiems, kurie tuo patiki, nes Jis pasakė: „Viskas įmanoma tikintiesiems.“

11 Pasakysite: „Dievui nėra nieko neįmanomo.“ Jūs tuo tikite? Taip pat ir jums nėra nieko neįmanomo. „Nes viskas įmanoma tiems (Dievas yra vienas Asmuo), tiems, kurie tiki.“ Suprantate? Todėl jums nėra nieko neįmanomo, jums, jei tik sugebėsite tikėti.

12 Dabar Pirmoje Karalių knygoje, 17-ame skyriuje noriu perskaityti pirmas septynias eilutes, jei Viešpaties valia.

Elijas iš Gileado Tišbos tarė Ahabui: „Kaip gyvas Viešpats, Izraelio Dievas, kuriam aš tarnauju, ateinančiais metais nebus nei rasos, nei lietaus, nebent man paliepus.“

Viešpats kalbėjo jam, sakydamas:

„Eik iš čia rytų kryptimi, rytų kryptimi ir pasislėpk prie Kerito upelio priešais Jordaną.

Gerok iš upelio, o varnams Aš įsakiau ten aprūpinti tave maistu.“ [Vertimas iš Biblijos

anglų kalba – Vert.]

Atkreipkite dėmesį: „*ten* aprūpinti tave maistu“, ne kažkur kitur. „Ten!“

Jis nuėjo ir darė, ką Viešpats, arba, ką Viešpats buvo jam įsakęs. Jis apsisotojo prie Kerito upelio priešais Jordaną.

Varnai atnešdavo jam duonos ir mėsos kas rytą ir vakarą, o iš upelio jis atsigerdavo.

Po kurio laiko upelis išdžiūvo, nes krašte nebuvo lietaus.

13 Viešpats teprideda Savo palaiminimų Jo Žodžio skaitymui. O dabar ši vakarą noriu paimti iš čia temą, kuri vadinasi „Dvasinis maistas savo metu.“ Ši rytą mes turėjome pamoką tema: „Tarnavimas Dievui, arba kai mėgina tarnauti Jam be... ne tuo laiku, ne tuo metu, ne toje vietoje arba ne tas žmogus.“ O dabar toks pavadinimas: „*Dvasinis maistas reikiamu metu.*“

14 Šis pranašas Elijas, – mes žinome apie jį labai nedaug. Bet mes žinome, kad jis buvo Dievo tarnas, Dievo tarnas tai valandai.

15 O Dievas panaudojo Savo Dvasią, kuri buvo ant Elijo, jau tris kartus, ir žada dar du kartus – penkis kartus dėl malonės. Jis panaudojo Ją ant Elijo, Ji perėjo Eliziejui dvigubu saiku, buvo ant Jono Krikštytojo, ir galų gale turi ateiti paskelbti pagonių Nuotakai, ir ateiti su Moze, kad pasiimtų žydus namo. Teisingai. Penkis kartus Dievas pažada naudoti Elijo Dvasią, ir tris kartus jau tai padarė.

16 Taigi, kalbant apie šį didį pranašą, mes nežinome, iš kur jis kilęs. Mes žinome, kad jis buvo tišbietis. Bet kaip jis atsirado...

17 Mes mažai ką težinome apie pranašus. Mes nežinome, iš kur jie kilę. Labai retai... Bent jau aš nežinau nei vieno, kuris būtų kilęs iš bažnyčios arba turėtų kokią nors savo genealogiją. Tai buvo paprasti vyrai, bebaimiai ir dažnai neišsilavinę. Ir jie patys niekuomet nepalikdavo jokių užrašų. Izaijas ir Jeremijas, – keletas iš jų paliko tam tikrus užrašus, bet šis didis vyras Elijas nieko nėra užrašęs. Dauguma iš jų nerašė; galbūt jie net nemokėjo rašyti. Bet tai buvo užgrūdinti vyrai. Biblijoje nėra žmogaus, panašaus į tuos senovės

pranašus. Jie mesdavo iššūkį karalystėms, karaliams, tautoms ir visiems kitiems, ir tvirtai laikėsi Dievo Žodžio, o Dievas įrodydavo, kad jie buvo teisūs. Tai buvo labai tvirtos asmenybės.

18 O šis Elijas buvo vienas tvirčiausių iš jų visų. Jis buvo tyrų žmogus. Jis atėjo iš tyrų, jis gyveno tyruose. Biblijoje sakoma, kad jis rengėsi... buvo gauruotas, apsvyniojęs avikailiu, o strėnas susijuosęs kupranugario odos gabalu, labai... su žandenomis ir... įsivaizduoju, kad, žiūrint į jį, tai buvo labai atšiauriai atrodantis vyras.

19 Bet mes ne... ne visi jie išmirė. Jie ne visi yra mirę. Nikėjos tarybos dienomis – daugelis iš jų skaitėte „Ankstyvosios Bažnyčios Nikėjos Tarybos“ veikalą, kai jie norėjo padaryti iš to organizaciją ir išardyti visas kitas bažnyčias, ir susijungti į vieną, kai buvo susirinkę toje Nikėjos taryboje – ten iš tyrų atėjo stiprūs vyrai kaip Eliziejus, mintantys tik augalais; didūs, atšiaurūs vyrai. Bet aukšto rango dvasininkai, šulai, valdant Konstantinui ir kitiems, nutildė jų balsą. Nes anie, būdami pranašai, žinojo, kad Nuotakos Bažnyčios kviečio grūdas turėjo kristi į žemę lygiai taip pat, kaip Jaunikio kviečio grūdas turėjo kristi į žemę. Ir ten jis pragulėjo tūkstantį metų.

20 Štai kodėl šiandien jie rašo knygoje: „Kur gi tas tylintis Dievas, kuris galėjo stovėti ir žiūrėti, matyti nužudytus mažus vaikus ir moteris, liūtų sudraskytas į gabalus, ir sėdėti padangėse bei nieko dėl to nesakyti?“ Jie nežino Žodžio. Tas kviečio grūdas turėjo kristi į žemę. Kaip teisusis Dievas galėjo stovėti ir žiūrėti į Savo Paties Sūnų, mirštantį ir apspjaudytą, ir taip toliau? Bet tai yra pagal Žodį, taip turi būti. Ir šitaip yra net iki šios valandos.

21 Šis žmogus... jis buvo didis vyras. Nuodėminga karta buvo priešais jį. Ahabas buvo karalius, jo pirmtakas tėvas buvo blogas žmogus. Jau nuo Saliamono ten vienas po kito buvo tik blogi karaliai. Ir šis vyras, Ahabas, kuris valdė Samarijoje dvidešimt dvejus metus, buvo blogiausias iš jų visų. Jis buvo tikras modernistas. Žinoma, jis tikėjo religija. Ir jis visur laikėsi modernios krypties. Jis turėjo savo keturis šimtus žydų pranašų, kurie visi buvo gerai išsilavinę ir išmokyti. Dievas siuntė jam vieną, kuriuo jis nepatikėjo, ir tai buvo Elijas.

22 Bet Elijas, šis tišbietis, buvo tyrų žmogus, o ne meilikaujantis vyras; jis buvo griežtas vyras. Ir kartą, kai Dievas jau nebegalėjo pakęsti Ahabo nuodėmiavimo, Jis prakalbo Elijui tyruose. Ir štai jis eina keliu į Samariją, kaip aš dažnai nupasakoju: galbūt žilos žandenos styrojo ant jo veido, praplikusi galva blizgėjo saulėje, primerktos akys, su lazda rankoje, šypsena veide, nuėjo tiesiai pas Izraelio karalių ir tarė: „Net rasa neiškris, kol aš nepaliepsiu.“

23 Dieve, duok mums štai tokių žmonių, suprantate, žmonių, kurie žino, ką daryti su „TAIP SAKO VIEŠPATS.“

24 Taigi, mes išsiaiškinome, kad, prieš jam tai padarant, Dievas jį pašaukė. Dievas prakalbo jam ir todėl jis nieko nebijojo. Jis nebijojo savo žinios, kad ji neišsipildys; jis žinojo, kad taip įvyks! Jis žinojo, kad tai buvo pagal Viešpaties Žodį, ir žinojo, kad jis buvo Dievo pranašas tam metui. Todėl jam nebuvo skirtumo, ar karalius nukirs jam galvą, ar imes jį į kalėjimą, – ką jie bepadarytų, jam buvo pavesta: „TAIP SAKO VIEŠPATS“, tiesiai karaliui į akis. Kokia tvirta asmenybė! Bet prieš jam tai padarant, išpranašaujant šią didžią sausrą...

25 Nes Dievas nepaliks nuodėmės nenubaustos. Turi būti bausmė. Kokia nauda iš įstatymo be bausmės? Kokia būtų nauda, tarkime: „važiuoti per raudoną yra įstatymo pažeidimas“, ir jokios baudos už tai, jokios nuobaudos? Tai nebūtų įstatymas. Todėl yra bausmė už nuodėmę. Ir kai Dievas priėmė įstatymą, ir tas įstatymas... kai įstatymo yra nepaisoma, tuomet už tai turi būti bausmė.

26 O ši tauta pažeidė visus Jo įstatymus. O, jie turėjo didelę bažnyčią, jie turėjo šventyklą. Jie turėjo gausybę išsilavinusių žmonių. Jie turėjo pranašus visoje šalyje, turėjo mokyklas, štampuojančias juos kaip mašina. Ir jie turėjo gausybę pranašų, jie turėjo gausybę kunigų, jie turėjo gausybę Rašto žinovų, ir jie turėjo apskiai religijos, bet buvo toli nuo Dievo Žodžio. Todėl Dievas pašaukė žmogų visai iš kitų gretų ir siuntė jį su TAIP SAKO VIEŠPATS.

27 Ir atkreipkite dėmesį, kaip Jis rūpinasi tuo, kas Jo Paties. Prieš siųsdamas šį pranašą su žinia, Jis pasakė: „Elijau, eik ir pasakyk karaliui Ahabui šiuos dalykus. Ir tada, kai tai padarysi, tuoj pat pasišalink nuo jo, nes Aš

paruošiau tau vietą visam sausros laikotarpiui. Aš pasirūpinsiu tavimi, Elijau, jei tik tu pamokslausi Mano Žodį, darysi tai, ką liepiu tau daryti.“

28 Dabar šį vakarą ketinu parodyti šį didį Elijo tarnavimą ir Elijo metą kaip provaizdį šiam mūsų metui. Aš tikiu, kad tai yra tobulas provaizdis. Mažtau apie tautas... jei aš... Mes turėtume laiko sugrįžti atgal, bet noriu palikti pakankamai laiko maldos eilei.

29 Taigi, jei sugrįžtume ir pažiūrėtume, Izraelis buvo užvaldęs Palestiną tuo pačiu pagrindu, kaip ir mes užvaldėme Jungtines Valstijas. Mes atvykome į šias Jungtines Valstijas ir išstūmėme čiabuvius, kurie buvo indėnai, ir užvaldėme žemę. Ir taip pat padarė Izraelis: atėjo į Palestiną vadovaujant Jozuei, vedant Dievui, ir išstūmė vietinius gyventojus bei užėmė žemę.

30 Ir jų pirmi karaliai buvo galingi vyrai: Dovydas, Saliamonas, – didūs vyrai. Mūsų pirmi prezidentai buvo didūs vyrai: Vašingtonas, Linkolnas ir taip toliau. Paskui galiausiai prezidentai, tiksliau, karaliai visą laiką vis labiau gedo, ir galų gale jie baigėsi šiuo Ahabu. Tikslus provaizdis, būdingas mūsų dienai. Ir žmonės tapo tokie šiuolaikiški, kad nebenori girdėti tikrojo Viešpaties Žodžio.

31 Ir jūs galite įsivaizduoti tokius šiuolaikiškus žmones kaip anie, kaip jiems skambėdavo tikro Dievo tarno žodžiai. „Juk jis pamišo, jis išprotėjo. To negali būti.“ Jie buvo religingi, labai religingi. Jų tarpe buvo nuoširdžių vyrų, jų tarpe buvo nuoširdžių žmonių. Jie buvo labai religingi.

32 Taigi, jis žinojo, kad reikės daugiau nei vien įprastos teologijos, reikės daugiau nei... nei bet kurios įprastos žinios, reikės daugiau nei vien Žodžio pamokslavimo, kad pramuštų jų akmenines širdis. Jis žinojo, kad reikia TAIP SAKO VIEŠPATS, kad siųstų tą teismą ant tų žmonių, taigi, jis tai žinojo, kai išėjo su TAIP SAKO VIEŠPATS. Ir tai buvo TAIP SAKO VIEŠPATS! Atstumti Tai – reiškė teismą. Mes taip pat matome tai mūsų metu. Mes tai matome bet kuriuo metu. Nieko nelieka, išskyrus teismą, kai peržengi gailestingumo ribą.

33 Taigi, čia šis provaizdis, kuris... Aš ketinu pateikti Eliją kaip šiandienos bažnyčios provaizdį, šios dienos bažnyčios. Kaip tik prieš teismą jis gavo šią žinią. Elijas,

jis simbolizavo rūpinimąsi žemišku, savo žemišku maistu, nes tuo metu pagal Dievo Žodį neturėjo lyti tris su puse metų arba kol Elijas to nepašauks. „Kada bepasakytum, Elijau, tuomet tai ir įvyks.“ Todėl jis nuėjo pas karalių ir pasakė: „Net rasa neiškris, kol aš nepaliepsiu.“ Nieko sau našta, ar ne? Nieko sau žinia!

34 O dabar mes pateiksime tai kaip provaizdį šiandienos dvasinei sausrai. Taigi, mes visi žinome, labai aiškiai suprantame, kad šiandien šalyje yra didelė dvasinė sausra, dvasiškai kalbant. Ir jūs žinote, kad pranašų yra išpranašauta, jog taip bus kaip tik prieš antrąjį Kristaus Atėjimą, pasakyta: „Šalyje kils badas, ir tai bus ne tik duonos badas, bet ir Dievo Žodžio girdėjimo.“ Ir ta diena yra dabar: „tikrojo Dievo Žodžio girdėjimo.“ Taigi, tai sugretina žemišką sausrą su dvasine.

35 Nuodėmė ir netikėjimas dėl netikrų mokytojų ir modernistų bažnyčioje privedė prie šio ateinančio, besiantinančio teismo. Tuomet jie nususuko nuo Dievo Žodžio ir Jo pranašo į šiuolaikišką teologinę Žodžio kalbą.

36 Jūs čia atkreipėte dėmesį, kad būtent tokiu metu Dievas visuomet kažką iškelia. Nes Jis visuomet, Jis nieko nedaro, kol pirmiausia neapreiškia to žmonėms, o Jis visuomet tai apreiškia per Savo tarnus.

37 Taigi, bet Elijas tuo laikotarpiu turėjo slaptą vietą, į kurią keliauti jam iš anksto numatė Dievas. Štai ką dabar mes norime suprasti prieš pereidami prie maldos eilės. Elijas turėjo slaptą vietą, parūpintą paties Dievo. Taigi, ne bažnyčia jam tai parūpino, ne karalius jam tai parūpino, ne jis pats tuo pasirūpino, bet Dievas parūpino slaptą vietą Elijui, kad šis būtų maitinamas per visą sausros laikotarpį, kur diena iš dienos jis buvo aprūpinamas maistu. Jam nereikėjo nuogąstauti, kas įvyks rytoj, ir ar nepasibaigs atsargos. Dievas pasakė: „Aš įsakiau varnams ir jie tave maitins.“ Koks nuostabus dalykas – mūsų slaptos vietos Kristuje provaizdis.

38 Kai pasaulio taryba ir viskas, kas vyksta šiandien, sako: „Stebuklų dienos praėjo“, didžios Dievo Jėgos atimtos iš bažnyčių, jie atrodo kaip... Jie nebeturi nieko, išskyrus „skambantį varį ir žvangančius cimbolus.“ Mes žinome, kad tai tiesa. „Dievotumo išvaizda, tačiau tos Jėgos neigimas.“

39 Tai lygiai tas pats, kaip kalbėjau širyti, ką Dovydas padarė su jaučių vežimu, atsitraukė nuo Žodžio. Kai Žodis buvo pateiktas ir duotas jiems, jie Jo nepanoro, todėl pasišalino nuo Jo.

40 Štai ką šie žmonės padarė Elijo dienomis – atsitraukė nuo Žodžio. Jie manė turi Žodį, bet Jo neturėjo. Todėl atkreipkite dėmesį, paskui...

41 Tuo pat metu, kai Jis ketino nubausti netikintį, Jis nutiesė kelią tikinčiajam. Tą patį Jis daro kiekvieną kartą. Tomis dienomis, kai Jis ketino sunaikinti pasaulį vandeniui, Jis nutiesė išsigelbėjimo kelią Nojui. Tomis dienomis, kai Jis ketino paskandinti Egiptą, Jis nutiesė išsigelbėjimo kelią per Raudonąją jūrą savo tautai. Kaip Dievas nutiesia Savo kelią! Ir kur nėra jokio kelio, *Jis* yra tas Kelias! Jis yra tas Kelias.

42 Taigi, mes suvokiame, kad susiduriame su kažkuria iš... viena iš didingiausių valandų, kurios tik buvo žinomos istorijoje. Ne būtent kovinės galvutės su ryškia, žvilgančia... ne raketos su galvute turėtume bijoti. Mes turime bijoti bažnyčių. Mes gyvename tokią valandą, kurią turime būti budrūs.

43 Dabar atkreipkite dėmesį: bet Dievas nutiesė kelią Elijui, kad šis to išvengtų. Ir Jis nutiesė kelią Savo tikintiems vaikams, kad jau dabar šie išvengtų rūstybės ir viso to, kas laukia.

44 Nes Dievas nebūtų teisingas, jei, nuteisęs tuos žmones ir juos nubaudęs, ir nugramzdinęs Sodoma ir Gomora, ir paskandinęs Kapernaumą jūros viduryje, ir pasmerkęs tas kartas, ir Sodoma su Gomora, paskui leistų mums nebaudžiamiems daryti tą patį. Mes tokie pat tikri dėl nuosprendžio, kaip ir jie buvo tikri dėl nuosprendžio. Taigi, mes pastebime, kad...

45 Kai atsiranda šie dalykai, to meto modernios kryptys, – Dievas tuo metu pakėlė vyrą, tiksliau, iškėlė vyrą, kad kovotų su tomis jėgomis, o jie nenorėjo to klausyti. Jie manė, kad jis pamišo: „Jis išprotėjo. Jis tiesiog kažkoks senas fanatikas, kvailys iš dykumos, kažkoks kaimietis.“ Tačiau, nepaisant to, jis turėjo Viešpaties Žodį.

46 „Žodis nereiškia to, kas Jame sakoma“, – sako jie šiandien. „O, juk Biblija yra istorinė knyga.“ Spėju, jūs tai matėte, kaip jie teigia, kad „leva suvalgė ne obuolį, ji

suvalgė...“ Kas ten buvo? Manau... „Tai buvo abrikosas“, – dabar jie sako. „Tai buvo abrikosas.“ Ir paskui, kad „Mozė niekada nepervedė vaikų per Raudonąją jūrą. Tai buvo didelis nendrynas, iki pat kito jūros galo, ir jis perėjo nendrių jūrą.“ Tuomet kaip vanduo, *van-duo*, atsistojo lyg siena iš abiejų pusių? Kaip tuomet jie perėjo sausuma? O, tokia nesąmonė! Bet, suprantate, reikia kažko tokio panašaus į tą metą, kad žmonės užsitrauktų Dievo rūstybę. Taip ir vyksta.

47 Jie sako, kad nėra tokio dalyko kaip... kaip tie... Net bažnyčios žmonės netiki stebuklais. „Duosiu tau tūkstantį dolerių, – sako jie, – parodyk man stebuklą. Parodyk man stebuklą!“ Na, jie to nepamatys, net jei jų akivaizdoje padarysi ir dešimt tūkstančių dalykų. Ne, jie, jie niekada to nepamatys.

Jūs sakote: „Tai neįmanoma.“ O, ne – tai įmanoma.

48 Kartą Elijas buvo Dotane, o Sirijos kariuomenė atžygiavo ir apsupo miestą, kad jį suimtų, nes jie žinojo, kad tautos jėga glūdėjo tame aiškiaregyje. Ką gi, karalius... Vienas iš vyrų papasakojo Sirijos karaliui, pasakė: „Na, žinai, pranašas Elijas, tišbietis, papasakoja Izraelio karaliui, ką tu kalbi savo slaptuose kambariuose.“

49 Pasakė: „Atveskite tą vyruką! Tai žmogus, kuris mums trukdo.“ Ir visa Sirijos kariuomenė apgulė Dotaną. Jie visi buvo jį apsupę.

50 Ir Gehazis, pranašo tarnas, pabudo ir pasakė: „O, mano tėve, čia visur aplink mus kariuomenės. Mes visiškai apsupti.“

51 Jis pasakė: „Na, su mumis yra daugiau negu su jais.“ Suprantate?

Ir Gehazis apsižvalgė, tarė: „Aš nieko nematau.“

52 Jis pasakė: „Viešpatie Dieve, atverk jam akis.“ Ir jo akys atsivėrė, ir štai visos kalvos buvo pilnos angelų ir kovos vežimų, esančių aplinkui, – nematomos Pajėgos.

53 Elijas nuėjo tiesiai tenai, ir Biblijoje sakoma: „Jis juos apakino.“ Jis nuėjo pas juos; jie stovėjo apakinti jo atžvilgiu. Nuėjo ir pasakė: „Jūs ieškote Elijo?“

Jis atsakė: „Taip, mes jo ieškome.“

54 Pasakė: „Eime, palydėsiu jus tiesiai pas jį“, – ir

nuvedė juos tiesiai į pasalą, tiesiai ten, kur išėjo kariuomenės ir sučiupo juos.“

55 Taigi, Biblijoje sakoma: „Jis apakino juos.“ Tai viską pasako. Ir šiandien žmonės dvasiškai yra tokie akli, kad, nors Viešpats Dievas nužengė tarp žmonių ir daro viską, dalykus, kuriuos Jis pažadėjo, jie vis tiek to nemato! Jie yra dvasiškai akli – nepažįsta Dievo, nepažįsta Jo didžios Jėgos. Taigi, mes pastebime, kad jie taip darė Elijo dienomis ir taip pat daro šiandien. Dievas apakina juos. Šiandien jie sako, kad „stebuklą nėra, nėra tokio dalyko, visa tai tėra emocijos.“

56 Ir anie tą patį sakė apie Eliją, nes, kai jis buvo paimtas ir Eliziejus užėmė jo vietą, – jaunas vyras, kuris prapliko būdamas jaunas, – vaikai bėgo jam iš paskos ir sakė: „Senas pliki, kodėl tu nepakilai kartu su Eliju?“ Matote, jie net netikėjo Tuo iš pat pradžių (žmonės), po to, kai buvo padaryta tiek daug dalykų. Ir šis didis Dievo vyras buvo perkeltas į dangų ugniniu vežimu, o žmonės vis dar netikėjo Tuo. Ir jų maži vaikai bėgo iš paskos ir sakė: „Senas pliki, kodėl tu nepakilai?“ Suprantate? Ir tuomet pranašas prakeikė vaikus, ir meška užmušė keturiasdešimt du iš jų.

57 Taigi, atkreipkite dėmesį. Šiandien, kaip ir tuomet, jie savaip aiškina Žodį. Taigi, jeigu jie nori taip daryti – tai jų reikalas, bet jie mėgina priversti mus tuo patikėti. Biblijoje sakoma, kad „šis Dievo Žodis negali būti savavališkai aiškinamas“. Dievas pateikia Savo Paties išaiškinimą. Dievas patvirtina Savo Žodį, ir tai yra Jo išaiškinimas. Kaip aš daugelį kartų sakiau, pradžioje Jis pasakė: „Tebūnie šviesa“, ir atsirado šviesa. To nereikia išaiškinti; tai įvyko. Jis pasakė: „Mergelė pastos“, – ji pastojo. Jis pasakė, kad „išlies Savo Dvasią“, – Jis išliejo. Ir Jis pasakė: „paskutinėmis dienomis“ Jis darys darbus, ir Jis tai daro! Tam nereikia jokio išaiškinimo; Dievas pateikia Savo Paties išaiškinimą. Neturi reikšmės, ką sako kvailiai, – tai nei kiek Dievo nesustabdo.

58 Kai Jėzus buvo žemėje, Jam teko kovoti su tokiu pat netikėjimu, kaip ir pas mus šiandien, ir galbūt didesniu. Bet tai Jo nesustabdė; Jis ėjo tiesiai, vykdydamas ir atlikdamas Savo pareigą, o Dievas patvirtindavo viską, ką Jis darė! Jis pasakė: „Atėjau ne Savo Vardu. Mano Tėvas ir Aš esame viena; Jis gyvena

Manyje. Ne Aš darau šiuos darbus, bet Mano Tėvas, gyvenantis Manyje. O jei Aš nedarau Jo darbų, tuomet netikėkite Manimi; bet jei Aš darau šiuos darbus, tačiau negalite tikėti Manimi – tikėkite darbais.“ Suprantate? Kitais žodžiais tariant, jie... „Ištirkite Raštus, – pasakė Jis, – nes juose manote turį Amžinąjį Gyvenimą (per Raštų pažinimą). O tie patys Raštai liudija apie Manel“ Amen! Koks pareiškimas! „Jie yra tie – Raštai, – kurie jums sako, kas Aš esu“, – pasakė Jėzus.

59 Ir būtent Raštai jums byloja apie laiką, kuriuo mes gyvename! Ir dalykai, kuriuos jūs matote įvykstant, yra pats Dievas Savo žmonių tarpe. Niekas negali prikelti mirusiojo, išskyrus Dievą. Niekas negali daryti to, ką Jis dabar daro, išskyrus Jį. Nes Biblijoje pasakyta: „Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.“

60 Taigi, mes matome tą šiuolaikišką žmonių tendenciją, kai: „O, tos dienos praėjo, nėra tokio dalyko kaip stebuklai. Žmonės yra sužadinti emociškai.“

61 Paklauskite to pranašo Elijo, šaukiančio prieš juos ir jų teologus. Žiūrėkite, atkreipkite dėmesį, jis kalbėjo tartum būtų pats Dievas. Elijas kalbėjo tartum būtų pats Dievas: „Net rasa neiškris iš dangaus, kol aš nepaliepsiu.“ Amen! Tikrai taip. Tas pranašas taip ilgai buvo Dievo Akivaizdoje...

62 Senojo Testamento pranašai, ar bet kurio laikotarpio, gyvendavo Dievo Akivaizdoje tol, kol tapdavo Žodžiu; jų Žinia yra Pats Žodis. Ir atminkite, jis pasakė: „TAIP SAKO VIEŠPATS.“ Ir kai tie vyrai turėdavo tas žinias iš Dievo, tai juos taip apgaubdavo, kad jų pačių mąstymas... Galbūt tai prieštaraudavo jų mąstymui, galbūt jie nesugebėdavo to teisingai pamatyti. Bet jie kalbėjo Dievo Žodį: „TAIP SAKO VIEŠPATS!“

63 „Nebus jokio lietaus, kol aš to nepaprašysiu.“ O, koks pareiškimas! Jis buvo Dievo Akivaizdoje ir buvo taip tobulai patvirtintas. Ir atminkite, tai taip pat atitinka Amoso 3:7: „Viešpats Dievas nieko nedaro, kol pirmiausia neapreiškia to Savo tarnams pranašams.“ Pasakė: „Nenukris nei lašas lietaus!“ Iš pradžių jis...

64 Jie šaipėsi iš jo, manė, kad jis pamišo, „tas fanatikas“. Bet suprantate, jis turėjo TAIP SAKO VIEŠPATS, kad nelis. Ir Dievas, prieš tai padarydamas, apreiškė tai Elijui, Savo tarnui. O jis buvo patvirtintas,

įrodytas pranašas, todėl žmonės privalėjo atgailauti. Bet vietoj to jie šaipėsi iš jo, sakė: „O, pas mus apstu lietaus. Vandens saugyklos sklidinos. Upių tėkmė gera.“

65 Biblijoje sakoma, kad „nebuvo net rasos tris su puse metų“. Visi upeliai ir vandenys išdžiūvo, visur. Tai padarė ne tas žmogus, bet Dievas, kalbėjęs per tą žmogų. Tai buvo būtent „AŠ“. Mes visuomet žinome. Todėl jis...

66 Mes išsiaiškinome, kad, kai ateina žmogus, siųstas iš Dievo, paskirtas Dievo su tikru TAIP SAKO VIEŠPATS, žinia ir pasiuntinys yra vienas ir tas pats. Nes jis siųstas perteikti TAIP SAKO VIEŠPATS, Žodis Žodin, todėl jis ir jo žinia yra tas pats.

67 Denominacijos globojamas denominacinis žmogus – jis ir ta bažnyčia yra viena. Teologas, pavaldus teologijai, kuri sukurta kažkokios denominacijos – jis ir jo žinia yra viena; teologijos bažnyčia – teologas. Taip yra.

68 Tuomet kai žmogus ateina su TAIP SAKO VIEŠPATS, jis ir Žinia yra viena. Ir kai Elijas atėjo su TAIP SAKO VIEŠPATS, jis ir jo žinia tapo viena. Lygiai kaip Jėzus, kai Jis atėjo – Jis buvo Žodis (švento Jono 1). Todėl Dievo Žodis ir periodo pasiuntinys visuomet buvo tas pats dalykas. Teisingai.

69 Jėzus buvo Žodis, apie kurį buvo pranašauta. Jis buvo tas, ką pranašai sakė įvyksiant: „Mergelė taps nėščia ir pagimdys šį Vaiką.“ Dar iš pat pradžių Dievas kalbėjo jiems, pasakė: „Moters Sėkla sutrins gyvatės galva, o jis [gyvatė – Vert.] gels jai į kulnį.“ Buvo duotos visos šios pranašystės. Dovydas šaukė, visi kiti pranašai per visus amžius kalbėjo apie Jį. Jis buvo tas išreikštas Žodis! Aleliuja!

70 Ar dabar jūs suprantate, prie ko stengiuosi priėti? Ši rytą aš kalbėjau su jumis pakankamai tiesiai. Argi nematote gyvojo Dievo valdžios gyvoje Bažnyčioje, Nuotakoje?! Ligoniai išgydomi, mirusieji prikeliami, luošieji vaikšto, aklieji regi, Evangelija skelbiama Savo jėgoje, nes Žinia ir pasiuntinys yra tas pats! Žodis yra Bažnyčioje, žmoguje!

71 Dievo Žodis buvo Elijuje, kai šis nuėjo ten su TAIP SAKO VIEŠPATS ir pasakė: „Nebus lietaus.“ Tai nebuvo Elijas; tai buvo *Dievas* Elijuje.

72 Aš daug kartų kartoju, kaip ponias iš

„Krikščioniško Mokslo“ kartą pasakė. Aš daug kartų tai pasakojau. Ji pasakė: „Pone Branhamai, jūs per daug sureikšminate Jėzų.“

Aš pasakiau: „Tikiuosi, kad tai vienintelis dalykas, už kurį man reikės atsakyti.“

O ji tarė: „Jūs stengiatės paversti Jį Dievu.“

Atsakiau: „Jis ir buvo Dievas.“

73 Pasakė: „O, Jis buvo pranašas, Jis buvo geras žmogus, bet Jis nebuvo Dievas.“

74 O aš pasakiau: „Na, parodykite man bent vieną Rašto vietą, kurioje sakoma, kad Jis toks nebuvo.“

75 Ji atsakė: „Švento Jono knygoje sakoma, kad Jis pravirko, kai atėjo prie Lozorius kapo.“

76 „Na, – pasakiau, – žinoma, Jis pravirko. Jis buvo ir žmogus, ir Dievas. Jis buvo žmogus, kai verkė; bet Jis turėjo būti Dievas, kad prikeltų mirusįjį.“ Teisingai. Pasakiau: „Jis buvo žmogus, kai alko; bet Jis buvo Dievas, kai pamaitino penkis tūkstančius dvejomis bandelėmis ir penkiomis žuvimis.“ Teisingai. „Jis buvo žmogus, kai miegojo valtys gale; bet tai buvo Dievas Jame, kuris galėjo nuraminti vandenį.“ Kodėl? Jis ir Jo Žinia buvo viena.

77 Jis pasakė: „Aš ir Mano Tėvas esame viena. Mano Tėvas gyvena Manyje.“ Jis buvo Dievybės pilnatvė kūne.

78 Manau, aną kartą tai taip apstulbino, kai išdėscčiau Septynis Bažnyčios Periodus. Pradėdamas nuo to, aš... aš negalėjau suprasti, kaip Jėzus stovi ten su tais... su baltais plaukais ant Jo galvos, pasakyta: „Jo plaukai buvo balti kaip vilna.“ Aš negalėjau suprasti, kaip trisdešimt trejų metų vyras galėtų turėti sniego baltumo plaukus.

79 Aš paskambinau geram teologui, sekmininkų teologui, geram brangiam draugui. Na, tai buvo brolis Džekas Moras. Jis yra nuovokus, protingas vyras. Jis pasakė: „Broli Branhamai, tai buvo pašlovintas Jėzus. Taip Jis atrodė po to, kai buvo pašlovintas.“ Ne, aš negalėjau tuo patikėti. Ne.

Aš... aš... aš pasakiau: „Na, broli Morai, ačiū tau.“

80 Aš nuėjau į kambarį ir kreipiausi į Dievą. Aš atsiverčiau savo Biblijos rodyklę, kad surasčiau Jį Danieliaus knygoje, kur pasakyta: „Ir jis priėjo prie

Amžinojo, kurio plaukai buvo balti kaip vilna." Pasakiau: „Viešpatie, aš... aš... aš nežinau, ką ir pasakyti, o tai yra mano atsakomybė." Taigi, tai buvo prieš sep... pamenate, prieš tai, kai buvo atidengti Septyni Antspaudai, maždaug prieš metus ar daugiau. Aš ten meldžiausi: „Viešpatie, kas tai buvo?"

81 Ir aš pažvelgiau – stovi priešais mane, atsistojo vyras ir tai buvo teisėjas, dėvintis baltą peruką. Senovės laikų teisėjai dėvėdavo baltus perukus, kad parodytų, jog jis yra aukščiausia valdžia.

82 Ir tuomet, kai pamačiau Jėzų baltu peruku, aš pasakiau, kad tai tik patvirtina tiesą, kurią mes žinome, kad Jis yra Aukščiausia Valdžia. Tą patį Dievas paliudijo ant Atsimainymo kalno, pasakydamas: „Šitas yra Mano mylimasis Sūnus, Jo klausykite, Aukščiausios Valdžios!"

83 Dar tuomet, Septynių Antspaudų pradžioje, kai tie septyni Angelai nužengė tuo piramidės pavidalu, atsistojo ten ir liepė sugrįžti čia ir kalbėti apie tuos Septynis Antspaudus, Jis jau buvo su manimi, Jis man parodė, kas buvo tie prarasti dalykai. Aš visuomet galvojau, kad tai buvo užantspauduota ant Knygos viršelio ir kad tai turi būti kažkas, kas nebuvo užrašyta Knygoje, bet paaiškėjo, tapo žinoma, kad Jis negali taip padaryti. Tai nėra kažkas, kas užrašyta Knygoje... Tai kažkas *paslėpto* Knygoje. „Nes kas tik atims vieną Žodį iš Jos arba pridės vieną žodį prie Jos..." Taip kad tai – paslaptis, kuri buvo Knygoje, šiuose septyniuose bažnyčios perioduose. Kiekviename iš jų atsirasdavo paslaptis, viskas apie vandens krikštą ir tuos kitus dalykus, kuriuos jie taip ilgai darė neteisingai.

84 Paskui, kai tai iškilo, didelės observatorijos Kalifornijoje ir žemiau Meksikoje, Tusone ir visur kitur tai nufotografavo. Tai buvo paslaptingas reginys. Brolis Fredas Sotmanas, sėdintis štai ten, ir mes su broliu Džinu Normanu, kuris štai ten stovi, buvome tenai, kai Tai pakilo. Jie nufotografavo, bet iki šiol nieko apie tai nežino. Čia neseniai visi ėmė kalbėti: „Pažvelk čia. Atrodo kaip *štai kas*, ir tų angelų sparnai, kaip jie ten susiglaudę."

85 Kartą, pasukęs ją į dešinę, pažvelgiau, o ten buvo Jėzus Kristus – lygiai toks pat, kokį Jį nutapė Hofmanas. Jis stovėjo ten dėvėdamas baltą peruką, žvelgdamas

žemyn į žemę, rodydamas, kad Jis yra Aukščiausia Valdžia. Tai skelbia dangūs, tai skelbia Biblija, tai skelbia Žinia – visi tą patį! Aukščiausia Valdžia baltu peruku; apačioje matoma Jo juoda barzda. Daugelis iš jūsų matėte tą nuotrauką. Mes ją ten turime. Tiesiog pasukite ją į dešinę, šonu, pažiūrėkite į ją. Tai Jis, lygiai toks pat kaip ir buvo, tartum Jis buvo nufotografuotas. Jie žiūrėjo į ją blogu kampu. Turite žiūrėti į ją teisingu kampu. Ir tik Viešpats Dievas gali apreikšti, koks kampas yra teisingas. Pasukite ją į dešinę ir pažiūrėkite į ją. Štai Jis, lygiai toks pat, – tai buvo nufotografuota tenai.

86 Kai pirmą kartą Jį pamačiau, Jis atrodė kaip *Hofmano Galva*. Anksčiau niekada nebuvo to matęs. Ir po metų aš tai pamačiau Bilio Sandėjaus maldykloje. Nuo to laiko mano namuose visuomet kabo vienas iš tų paveikslų.

87 Paskui čia, danguje... Pasakojau, kad tas pats Dievas, kurį mačiau tame regėjime dar būdamas mažas berniukas ten, kur stovi ta mokykla, Jis atrodė taip pat. Ir štai danguje po trisdešimt trejų metų paskelbia, jog tai yra tiesa. Štai kaip Jis atrodo; ne kokia nors mistinė kažkieno idėja.

88 Kaip Vatikane, jie ten nupiešė Kristų su plonyte balta barzdos juostele, tiksliau apvalia barzdele aplink Jo smakrą, maždaug poros centimetrų ilgio, kuri sužėlusi *štai taip* apskritimu aplink Jo burną, ir vadina tai Kristumi.

89 Tai man primena antikinėje katedroje kartą matytus graikų menininko pavaizduotus Adomą ir levą, kaip šie atrodė; jie atrodė tartum žvėrys ar kažkas panašaus. Štai kaip kūniškas protas gali suvokti kai kuriuos dvasinius dalykus. Aš manau, kad Adomas buvo gražiausias kada nors gyvenęs vyras, o leva buvo visais atžvilgiais tobula moteris.

90 Taigi, kūniški protai apvynioja Tai savo pačių idėjomis, kai tuo tarpu Dievas siunčia ir išvynioja Tai Savo Jėga. Būtent taip įvyko Ahabo dienomis.

91 Taigi, mes išsiaiškinome, kad Elijas galėjo taip pasakyti, kadangi valandos Žinia ir Dievo Žodis... Nes pasiuntinys, Žinia... Žinia ir Žodis buvo tiksliai tas pats. Pranašas, Žodis, Žinia; pasiuntinys, Žinia ir Žin... buvo tas pats. Jėzus pasakė: „Jei Aš nedarau darbų, kurie

parašyti apie Mane, tuomet netikėkite Manimi." Gerai. Bet kuris žmogus ir jo žinia yra tas pats.

92 Štai kodėl šiandien jie netiki Dievo darbų darymu, nes jie nepriima Dievo Žinios. Jie netiki Žinia.

93 Bet tiems, kurie tiki Dievo valanda, kurios metu mes gyvename, šie dalykai yra paslėptas Maistas. Tik pagalvokite, Dievas taip paslėpė Tai, kad jie žiūri tiesiai į Tai ir To nemato. Lygiai taip pat Elijas apakino sirų kariuomenę. Lygiai taip pat Dievas apakina netikintįjį, kad šis nematytų tikro, autentiško Maisto, skirto vaikui, tikinčiajam.

94 Jie vadino Nojų fanatiku, statančiu arką, bet jo akys buvo atvertos Dievo Žodžiui ir pažadui. Tas pats dalykas, kurį jie vadino fanatizmu, išgelbėjo Nojų ir jo šeimą. Matote, lygiai tas pats. Tai, iš ko žmonės juokiasi, yra dalykas, už kurį mes meldžiamės. Tai, ką žmonės vadina „beprotišku“, mes vadiname „didingu“. Ką pasaulis vadina „didingu“, Dievas vadina „kvailu“. Ir ką pasaulis vadina „kvailu“, Dievas vadina „didingu“. Tai tiesiog visiškas kontrastas tarp to, kas teisinga ir neteisinga. Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

95 Atminkite, jis įėjo į savo slaptą vietą pagal Dievo planą, Dievo pašaukimą ir Dievo Žodį. Elijas įėjo į savo slaptą vietą pagal Dievo išankstinį žinojimą (planą) ir pašaukimą jo gyvenime, ir pagal Žodį. Jei mes įėjome ne tokiu būdu, tuomet nežinau, kaip mes ten atsidursime.

96 Ir atkreipkite dėmesį, prieš prasidedant sausrui Elijas nuėjo gyventi į šią slaptą vietą. Tikslus provaizdis, kaip prieš teismui ištinkant žemę Bažnyčia jau yra iškviesta, Nuotaka jau išrinkta ir tik laukia, prieš smogiant teismui. Jau laukia, maitindamasi Dievo maistu, gėrėdamasi Dievo palaiminimais. Bet koks sveiko proto žmogus žino, kas mūsų laukia, kad jau prasidėjo tas Dievo teismo metas.

97 Pažvelkite! Broli Benksai, keletas iš jūsų šįvakar esate čia, kurie buvote ten ant kalno tą rytą.

98 Ir kito sekmadienio rytą norėčiau kalbėti apie tą kalną, jei Viešpaties valia. Gavau didį apreiškimą, kažką daugiau, ką vargiai galiu sulaikyti nepasakęs šį vakarą, bet turiu... Suprantate? Ir tai tiesiog nuolat, visą laiką įvyksta vienas įvykis po kito. Suprantate? Tai visuomet

tęsis, nes tai buvo TAIP SAKO VIEŠPATS.

99 Visi čia esantys, tūkstančių tūkstančiai per garsajuostas girdėjo mane stovint ir sakant: „TAIP SAKO VIEŠPATS, bus taip ir taip.“ Ir net laikraščiams bei žurnalams teko pripažinti, kad taip buvo. Jie nežino, kas čia vyksta, bet jie tai mato. Jie nežino, kas tai yra, bet jie mato tai, kas patvirtina, kad Žodis yra gryna tiesa.

100 Mums stovint ten, prie upės, tą dieną nužengė Viešpaties Angelas, trisdešimt trejus metus, tiksliau, 1933-siais, nužengė ir pasakė tai, ką Jis padarė. Išėjo tenai, ir daug žmonių, stovėjusių ten ant kranto, klausė: „Ką tai reiškia, Billi?“

101 Aš atsakiau: „Tai buvo ne dėl manęs; tai buvo dėl jūsų. Aš tikiu; jūs – ne.“ Ir tiesiog nuėjau toliau.

102 Paskui pastorius man pasakė, jis tarė: „Manai, kad tu, turėdamas septynių klasių išsilavinimą, apkeliausi visą pasaulį ir melsiesi už monarchus ir valdovus, karalius ir panašiai? O – pasakė, – pamiršk tai!“

103 Aš negalėjau to pamiršti, tai įstrigo man į širdį. Ir štai, po trisdešimt trejų metų, *viskas*, ką Jis pasakė, išsipildė būtent taip, kaip Jis pasakė, kad padarys. Jis yra Dievas ir Jam negali nepavykti. Jis visuomet tęsi Savo Žodį. Jis... Niekada tuo neabejokite.

104 Dabar atkreipkite dėmesį, jis įėjo pagal Dievo planą (išankstinį žinojimą), Dievo pašaukimą ir Dievo Žodį, ir įėjo iki prasidedant sausrui.

Tai gi, mes žinome, kad teismo nuosprendis jau yra pasiruošęs smogti.

105 Tą dieną stovėjome ant kalvos (brolis Benksas Vudsas yra čia), kilome į kalvą. Galbūt aš dar kartą tai kartoju, kad pakelčiau jūsų tikėjimą šiai maldos eilei, kuri prasidės už dešimties-penkiolikos minučių. Aš kaip tikėjau priešais brolių Benksą. Jis buvo... Manau, jis buvo palikęs seserį Rubę sergančią. Ir jis ėjo už manęs, aš pastebėjau, kad jo veidas paraudęs. Pažvelgiau atgal. Pamaniau, kad jam galbūt sunku kopti į kalną, todėl šiek tiek sulėtinau. Būtent tokiuose tyruose, būtent tokiuose kalnuose pasirodė Viešpaties Angelai. Tuomet mes keliavome būtent ta kryptimi, kur Jie buvo pasirodę prieš keletą mėnesių.

106 Ir kai užkopiau ant kalno, Viešpaties Dvasia... Kai

apsisukau, pažvelgiau į kalno viršūnę, Jis pasakė: „Paimk tą akmenį ir pasakyk jam: „TAIP SAKO VIEŠPATS, per artimiausias valandas tu pamatysi Dievo Šlovę.“

107 Aš tik paėmiau tą akmenį ir pasakiau: „Broli Benksai, nežinau, kodėl, – švystelėjau jį į orą ir pasakiau, – TAIP SAKO VIEŠPATS, tu pamatysi Dievo Šlovę.“

Jis pasakė: „Ar tai reiškia Rubę?“

108 Pasakiau: „Ne, nemanau, kad tai liečia tave, Benksai, arba Rubę, ar dar ką nors. Aš tik manau, kad buvo pasakyta: „TAIP SAKO VIEŠPATS, kažkas įvyks.“

109 Ir kitą rytą mums būnant ten, daugeliui iš mūsų – nežinau, kiek dabar sėdi čia, ten buvo dvylika ar keturiolika, penkiolika iš čia sėdinčių. Staiga prie manęs priėjo tarnautojas ir pasakė: „Broli Branhamai, – tarė, – mano vardas *toks ir toks*.“ Pasakė: „Aš buvau vienas iš jūsų rėmėjų Kalifornijoje.“

110 Pasakiau: „Malonu susipažinti su jumis, pone.“
Daglasas Makjugas. Jis tarė: „Aš...“ Aš pasakiau: „Malonu susipažinti su jumis.“ Paspaudėme vienas kitam rankas.

111 Jis tarė: „Na, noriu jums užduoti klausimą.“ Pasakė... Rojus Robertsonas, čionykštis turto globėjas, brolis Vudsas, Teris ir Bilis, ir, o, brolis Makanalis, – nepažįstu visų, kas ten buvo. Ir aš... Jis tarė: „Noriu jūsų kai ko paklausti.“ Pasakė: „Ar Viešpats apskritai duoda jums regėjimų štai tokiose vietose kaip ši?“

112 Atsakiau: „Taip, broli, bet aš čia atvykau, kad truputį atitrūkčiau nuo to, pailsėčiau.“

Ir aš pažvelgiau *štai taip* aplinkui, ir pamačiau stambų gydytoją, žiūrintį į jį, sakantį: „Gerbiamas Makjugai, ši alergija, apėmusi jūsų akį, greitai ja nebematysite. Aš jus gydau jau dvejus metus ir nieko negaliu su tuo padaryti.“

Ir aš pasisukau į jį. Pasakiau: „Tai, ko klausėte manęs – neseniai jūsų gydytojas jums pasakė: „Jūsų akį apėmusi alergija.“ Tai buvo vidudienį, apie vienuoliktą valandą, ir jis buvo užsidėjęs akinius nuo saulės. Pasakiau: „Jūs juos nešiojate ne dėl saulės, o dėl savo akies. Jis jums pasakė, kad jūs neteksite tos akies.“

Ir jis pradėjo verksti, pasakė: „Tai tiesa.“

113 Aš pasisukau eiti toliau, rankoje turėjau kastuvą. (Ir aš pažvelgiau; pamačiau jį, stovintį ir žiūrintį į mane skaidriomis akimis.) Pasakiau: „Bet TAIP SAKO VIEŠPATS, tu neprarasi tos akies.“ Praeitą rudenį aš medžiojau su juo – jis matė geriau nei aš ar bet kas kitas iš mūsų kompanijos. Jis niekuomet...

114 Ir aš pamačiau pagyvenusią poniją, kuri patempė žemyn savo kojine ir pasikėlė sijono kraštą. Ji pasakė: „Sūnau, jei pamatysi brolių Branhamą, paprašyk, kad pasimelstų už mano koją.“ Ir aš pažvelgiau ten, ir maži... atrodė kaip navikai, kabantys visur ant jos kojos.

115 Pasakiau: „Jūsų motina yra jau pražilusio ponio. („Mano sūnau“, – suprantate.) Prieš jums išvykstant ji jums liepė, jei pamatysite mane, paprašyti, kad pasimelsčiau už jos koją. Ant visos jos kojos kabo tarytum nedideli navikai.“ Jis vos neapalpo.

Pasakė: „Tai tiesa.“

Pasakiau: „Pasakyk jai, kad nesijaudintų. Viskas bus gerai.“

116 Ir pradėjau eiti toliau. Tuomet išgirdau kalbantį Dievo Balsą, sakantį: „Greitai pasitrauk nuo kelio.“

Ten stovėjo Rojus Robertsonas; žinodamas, kad jis buvo karo veteranas, aš uždėjau ranką ant jo peties ir pasakiau: „Broli Rojau, kuo greičiau slėpkis.“

Pasakė: „Kas nutiko?“

Pasakiau: „Pasitrauk nuo kelio! Slėpkis!“

117 Aš paėjau toliau, padėjau savo kastuvą, apsisukau, nusiėmiau skrybėlę. Ir štai Jis atėjo, Dievo Šlovė nusileido sukuryje, kuri štai taip nuplėšė kalno dalį ir sprogo, tiesiog sudrebino tą vietą, nukirto krūmų viršūnes; maždaug už metro ar pusantro virš mano galvos. Pakilo aukštyn piltuvo pavidalu, tuomet vėl sprogo. Ir taip įvyko tris kartus.

118 Tuomet, kai po trečio karto tai baigėsi, priėjo bolis Benksas, pasakė: „Čia tai, apke ką tu kalbėjai?“

Aš atsakiau: „Taip.“

Paklausė: „Kas tai buvo?“

119 Atsakiau: „Dievas pasirodė sukuryje.“ Aš nežinojau, ar Jis norėjo, kad papasakočiau žmonėms, ar ne.

120 Tuomet aš nuėjau ir truputį pasimeldžiau. Tuomet Jis man pasakė, kad galiu jiems papasakoti. Aš pasakiau: „Teismas ištiks Vakarų pakrantę.“ Pažvelkite į ją šiandien! Pažiūrėkite, kas įvyko po keleto valandų: Aliaska nugrimzdo! O dabar viskas grimzta žemyn! Prasideda teismai! Gailestingumas buvo paniekintas!

121 Bet ačiū Dievui, kad mes turime paslėptą Maistą, dvasinį Maistą, kad šiomis paskutinėmis dienomis gyvename iš Jėzaus Kristaus, patvirtinančio Savo tarp Savo žmonių, apreiškimo gerumo ir gailestingumo! Amen. Jie įėjo. Elijas įėjo prieš prasidedant sausras. Ačiū Dievui už tai, kad esame viduje prieš prasidedant teismui. Dabar yra metas išeiti ir įeiti, išeiti iš tų organizacijų ir įeiti į Kristų, išėjimo ir įėjimo metas visiems tikriems tikintiesiems.

122 Paskui jis buvo pašauktas ir liko ten. Atminkite, jis nepaliko to upelio tol, kol Dievas jį pašaukė.

123 Ir besibaigiant sausras Jis pašaukė jį iš ten į našlės namus. Atkreipkite dėmesį, Jis pakvietė pas tą našlę, o ši našlė nebuvo susidėjusi su netikinčiais, nepriėmė žvėries ženklų sausros metu. Todėl Jis iškvietė ją pas... pakvietė Eliją sustiprinti šią našlę. Jie teturėjo vieną paplotėlį, vieną dalykėlį, kurio ji laikėsi. Ir Elijas pasakė: „Pirmiausia atiduok jį man. Nes TAIP SAKO VIEŠPATS, nei statinaitė neištuštės, nei puodelis neišdžius iki tos dienos, kol Viešpats Dievas žemei siųs lietų.“ Iškelk Dievą į pirmą vietą, į pirmą vietą Jo Žodį.

124 Atkreipkite dėmesį, statinaitėje buvo miltų. Kiekvieną kartą, kai ji nueidavo miltų, statinaitėje jų būdavo. Puodelyje buvo aliejaus kiekvieną kartą, kai ji jo nueidavo. Kodėl? Miltai simbolizavo Kristų duonos aukoje. Girnakmeniai turėjo būti įstatyti visiškai tiksliai, kad kiekvieną iš jų sumaltų. Kiekviena tų miltų kruopelytė lygiai tokia pati, parodydama, kad Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Tai buvo Žodis, Gyvenimo Duona, sekanti po žinios, kad patvirtintų Žodį.

125 Taip pat yra ir šiandien, draugai. Taip yra ir šiandien – ta Gyvenimo Duona, kurią valgo vaikai, seka po Dievo Žinios, kad palaikytų juos sausros metu. Kas būtų, jei šiandien Jis atsistotų mūsų akivaizdoje? Kas būtų, jei Jis atsistotų mūsų akivaizdoje dabar pat? Jis elgtųsi ir veiktų lygiai taip pat, kaip Jis darė tomis

dienomis, kai buvo kūne čia, žemėje. Nuotaka yra Vyro dalis, Bažnyčia yra tokia pat, kaip ir Kristus. „Darbus, kurios Aš darau, ir jūs darysite.“ O tai daro Žodis. Jis mums pasakė, kad tai, ką Jis darė, ir mes darysime.

126 Čia dar kartą atkreipkime dėmesį: jei Žodis yra mumyse ir atėjo pas mus, kaip atėjo Elijui tą dieną, tai Jis darys tą patį, ką ir darė – maitins slaptais Dievo Dalykais, kurie yra paslėpti nuo pasaulio. O! Dar kartą – dėl to Žinia ir pasiuntinys tampa viena. Dvasinis Maistas yra paruoštas, ir Jis paruoštas reikiamu metu. Ir kiekvienas iš jūsų galite turėti šį Maistą, jei tik norite, jei norite ištrūkti iš viso šio meto netikėjimo, jei esate pasiruošę įeiti į Kristų, įeiti į Jo pažadą.

Ir atminkite Jo pažadus, kurie yra Malachijo 4, Luko 17:30, taip pat švento Jono 14:12 ir daugelyje kitų Rašto vietų, kuriose pasakojama: Joelio 2:38, ir viskas, ką Jis padarys, tiksliau, 2:28, ką Jis darys šiomis paskutinėmis dienomis. Ir kaip pranašas pasakė, kad bus Šviesa šiomis paskutinėmis dienomis, kaip Ji veiks, ką Ji darys – visos šios Rašto vietos parodo šias paskutines dienas. O tai yra Kristus! Jei galite dabar Ten pasislėpti, toje slaptoje Vietoje, tuomet galite maitintis ir matyti Dievo gerumą ir gailestingumą. Jei jūs sergate, ten yra išgydymas.

127 Pamenate, kai po to Eliziejus buvo pakviestas... Po tos duonos aukos, kurią jis aukojo, Kristaus, ir taip išlaikė našlės namus. Atkreipkite dėmesį: vėliau, kai jis iškvietė ugnį iš dangaus ir taip toliau, ir įrodė, kad yra siųstas Dievo, pranašo Dvasia...

128 Atkreipkite dėmesį: dykumoje, kai jis gulėjo ten po kadagio krūmu, nužengė Angelas su tos pačios rūšies miltais ir iškepė paplotėlių bei jį pamaitino. Ir truputį vėliau Jis vėl jį užmigdė, ir jį pažadino, ir ten buvo truputį daugiau jam iškeptų miltinių paplotėlių. Ir nuo tų paplotėlių jis įgavo jėgų keturiasdešimčiai dienų. Garbė Dievui! Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. O, kaip mes mylime Jį – dvasinį Maistą Savo metu.

129 „Nedera imti vaikų duoną ir duoti šunims.“ Ar Jėzus nepasakė to paties sirofinikietei moteriai? Jis buvo siųstas pas Savuosius. Teisingai. Štai pas ką Jis atėjo... Jis niekuomet nėjo pas pagonis.

130 O štai šiandien Jis lanko pagonis jų metu, ir

nedera...

131 Pasakysite: „Kodėl taip yra, kad Žinia neskamba šiose garsiose vietose, šiose didelėse kompanijose, tarp denominacijų?“

132 Tai ne jų Maistas. Tai nėra taip vadinamos bažnyčios Maistas. Tai Nuotakos Maistas. Tai dvasinis Maistas reikiamu metu. Jiems skrandis nuo to sustotų. Jiems tai per riebu. Suprantate? Suprantate? Jūs... jūs... jūs negalite to padaryti. Bet vaikams Tai – Duona, Tai – Gyvenimas, Tai – Jėzus Kristus, tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

133 Mes užsivėlinsime, jei dabar nepradėsime maldos eilės, todėl nulenkime savo galvas minutėlei.

134 Brangus Dieve, Maiste reikiamu metu, dvasinis Maiste, kažkas tokio, apie ką pasaulis nieko nežino. Kaip mes girdime mūsų Viešpatį tą vakarą sakant, arba aną dieną ten, Samarijoje, toje pačioje vietoje, kur Eliziejus nuėjo ir pasakė: „Net rasa neiškris, kol jos nepašauksiu.“ Štai ten stovėjo Jėzus, kalbėdamas su Savo mokiniais.

Pasakė: „Mokytojau, kodėl nevalgai?“

Jis atsakė: „Aš turiu Maistą, apie kurį jūs nežinote.“

135 Iš tiesų, Viešpatie, Jo Maistas buvo vykdyti Dievo valią, matyti Dievo darbus, išreikštus Jo metu. Jis ten buvo, kad pamatytų, jog tai atlikta. „Aš nieko nedarau, jeigu iš pradžių Mano Tėvas Man neparodo. Ką Tėvas Man parodo, tą Aš darau.“

136 Ir, Tėve, taip yra ir šiandien. Bažnyčia, tikras tikintysis, tikinčiųjų Kūnas turi prieigą prie Maisto, dvasinio Maisto, apie kurį formalieji nieko nežino. Pasaulis nieko nežino apie šį Maistą, Tėve. Bet Tavo Bažnyčia, Tavo žmonės, Tavo Sūnaus Nuotaka Jį labai mėgsta.

137 Mums yra prieinamas mūsų kūno išgydymas, kai gydytojai nuvilia. Mums tai prieinama. Tai yra vienas iš Dievo Valgių, kurį Jis davė savo Bažnyčiai ir paskutinėmis dienomis pažadėjo tai Savo tikintiems vaikams. Tėve, padėk mums būti tikinčiais vaikais, nes viskas yra įmanoma tikintiems. Suteik tai, brangus Dieve. Mes to prašome Jėzaus Vardu. Amen.

138 Atrodo, Bilis man sakė, kad jie išdalino keletą

maldos kortelių. Jei kas nors man pasakytų raidę, kuri yra kortelėje, man tiek tereikia. [Kažkas sako: „C“ – Red.] C, gerai, pradžiai paimkime C pirmą numerį, kol pradėsiu mūsų eilę. Matote, dabar jie gali būti visur. Taigi, jei visi... Na, matote, ketinu pamėginti taip. Nežinau, ar mums pavyks taip padaryti, ar ne. Arba mes tik kviesime iš eilės; jūs ramiai sėdėkite. Man tai neturi reikšmės. Ar jūs norite ateiti čia, ant pakylės, ar norite, kad būtų kviečiama iš eilės, nėra skirtumo, vienaip ar kitaip. Aš pasikliaunu *išimtinai* tik Šventąja Dvasia. Aš pasikliaunu Juo, kad apgintų Žodį, kurį pamokslavau.

139 Broli Džordžai Raitai, aš tuo tikiu. Nuo pat vaikystės, kai prieš daugelį metų, atėjęs į jūsų namus, klausiausi to lėlio, tupinčio medyje, aš vis dar tikiu ta pačia Žinia. Aš tikiu, kad Ji yra ta pati.

140 Gerai, matau, kad jie čia atlaisvina vietą maldos eilei. Gerai, maldos kortelė „C“, numeris pirmas, antras, trečias, ketvirtas, penktas, – ateikite pirmi ir atsistokite štai čia. Jei negalite atsistoti, jei tik pakelsite savo rankas, kas nors iš jų jus atgabens. [Kažkas kalbasi su broliu Branhamu – Red.] Kaip? Taip. Aha. Maldos kortelė „C“, pirma, antra, trečia, ketvirta, penkta. Ir dabar atkreipkite dėmesį tie, kurie neturite maldos kortelės...

141 Taigi, tokios rūšies maldos eilės nesu turėjęs jau labai labai seniai. Kas pamena mano pavedimą, kai statėme čia maldyklą? Pasakė: „Atlik evangelisto darbą.“ Nepasakė, kad aš – evangelistas. Pasakė: „Atlik evangelisto darbą, – matote, – nes ateis metas, kai tai pasikeis.“ Tas metas ateina. Gerai. Taigi, čia Jis...

142 Negali sumaišyti kartu dviejų ar trijų skirtingų tarnavimų – būti pastoriumi ir tuo pat metu evangelizuoti. Negali būti pranašu ir, tarkim, pastoriumi tuo pačiu metu, suprantate, nes tai yra skirtingi darbai, skirtingas tarnavimas.

143 Bet Viešpats davė man tai, ką turiu daryti savo Žinioje. Tačiau paskui Jis pasakė: „Atlik evangelisto darbą, visiškai įrodyk savo tarnavimą, nes ateis metas, kai jie nebepakės sveiko Mokymo.“ Argi ne dabar tas metas? Nei viena denominacinė bažnyčia manęs nepriima. Jie nebegali pakęsti sveiko Mokymo. „Bet, pasidavę savo igeidžiams, pasikvies sau mokytojus, ir atsivers pasakoms. Ir jie padarys didžių žygdarbių kaip

Janas ir Jambras, kurie priešinosi Mozei, bet jų kvailumas taps akivaizdus.“ Suprantate? Suprantate? Gerai, pamėgdžiojimai. Matote, kaip Jambras...

144 Ir Dangaus Dievas žino, kad tai yra padėta pačiame kampe, po tuo maldyklos akmeniu nuo 1933 metų, parašyta ant Biblijos puslapio, kuris ten guli. Pažiūrėkite, kaip jie tai padarė. Pažiūrėkite, kas vyksta. Ne kas kita kaip pamėgdžiojimai. Pasakė: „Palik juos, jų kvailumas bus matomas lygiai taip pat, kaip matėsi Jano ir Jambro.“ Štai ir išaušo ta diena.

145 Aš mačiau tą bažnyčią dar tuomet, kai mes tik dėjome kertinį akmenį, – žmonės lipdavo ant palangių ir visur kitur, stovėdavo aplink maldyklos sienas. Štai taip. Jie sakė, kai ji buvo statoma, šio miesto žmonės sakė: „Nepraeis ir pusė metų...“ Mes statėmės maldyklą turėdami vieną dolerį ir aštuoniasdešimt centų, daugelis mechanikų neabejojo, kad ji pavirs jų servisu. Bet ji vis dar yra avidė Dievo Avims.

146 Vienas, du, trys, penki, šeši, septyni, aštuoni, devyni, dešimt. „C“, šeši, septyni, aštuoni, devyni, dešimt. Gerai.

147 Taigi, „Aš, Viešpats, tai pasodinau, Aš laistysiu tai dieną ir naktį, kad niekas neišplėštų iš Mano rankos.“ Pažvelkite į kritiką! Jokia denominacija to nepalaiko. Jokiai bažnyčiai visoje šalyje tai nepatinka. Nei sekmininkai, nei kas nors kitas šalyje to neremia. Visi prieš vandens krikštą, visi prieš visus tuos kitus dalykus. Net mano paties šeimoje mano paties tėtis išprašė mane pro duris, aš susidėjau savo rūbus į popierinį maišelį ir išėjau gyventi į Niu Olbanį. Teisingai.

Bet daug spąstų buvo kelyje,
kenčiau sunkius vargus;
Malonė saugoja mane,

Man jau penkiasdešimt penkeri ir greitai turėsiu pereiti upę.

Ir veda į namus.

Po metų dešimt tūkstančių, lyg
saulės nušviestų
Giedosim gyrių Viešpačiui, kaip
buvo iš pradžių.

O, kaip aš myliu Jėzų! Jis man yra visas pasaulis!

148 O, gerai, kiek aš jau... Ties kelintu aš sustojau, ties dešimtu? Ar galime priimti dar kelis? Gerai. Koks ten buvo? Dešimtas? Penkioliktas? Gerai. „C“, nuo dešimto iki penkiolikto, kur bebūtumėte, jei galite atsistoti ir ateiti. Kaip sakote? A? Gerai. Tuomet „C“, nuo penkiolikto iki dvidešimto. Tebūnie „C“, nuo penkiolikto iki dvidešimto. Bus dešimčia žmonių daugiau. Mes matome... Matote... matote, iki kur ten yra eilė, mes nenorime, kad jie... jie grūstųsi. Ir mes... Gerai.

149 Dabar sutelkite į mane visą dėmesį; mes ilgai neužtruksime. Tačiau dabar, o, koks metas, koks laikas! Aš... aš norėčiau, kad visi mylėtų Viešpatį. Aš... aš norėčiau, kad mes visi pasiektume tą tašką, kur suvoktume šios akimirkos potencialą. Pamėginkime. Tik sutelkite į mane savo dėmesį.

150 Ką... ką mes mėginame čia padaryti? Mes išmėginame Dievo Žodį. Elijas padarė tą patį – užlipo ant to kalno sužinojęs, kad jis buvo siųstas Dievo tai padaryti. Jis pasakė: „Dabar įrodykime, kas yra Dievas, tegu Dievas, kuris atsakys ugnimi, ir bus Dievas.“

151 Ir stabmeldžiai raižėsi, o, sakė: „Na, žinoma, jokių...“ Stabmeldžiai žinojo, kad ugnis nekris, todėl jie šaukė ir nervinosi.

152 O Elijas žinojo, kad ugnis kris, nes jis matė regėjimą iš Viešpaties.

Pasakysite: „Jis matė regėjimą?“

153 Tikrai taip! Kai jis viską sudėjo reikiama tvarka, jis pasakė: „Viešpatie, aš visa tai padariau Tavo nurodymu.“ Ir tuomet krito ugnis. Kai Dievo Žodžio laikomasi iki paskutinės raidės, tuomet jau Dievo reikalas pasirūpinti viskuo kitu. Jis tik prašo tavęs tai sudėti ten. Ir būk tikras, kad esi pašauktas viską sudėti. Suprantate? Ir jei esi pašauktas, Jis pasirūpins viskuo kitu.

154 Taigi žmonės, už kuriuos aš melsiuosi čia, eis šia eile... Taigi, dabar jūsų yra beveik iki sienos, gerai, pradėsime šią eilę. Taigi, pirma, bent jau kažkur čia, šiame pastate, yra žmonių...

Kiek čia sergančių, kurie neturi maldos kortelės? Pakelkite rankas. Matote, visur aplinkui. Taigi, jūs žinote, jei mūsų Viešpats... o aš tikiu, kad Jis padarys, jei Jis

yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Prie Jo driekėsi maldos eilės. Žmonės ateidavo pas Jį didžiulėmis eilėmis, masėmis, Jis paliesdavo juos, palaimindavo juos. Paskui kažkada Jis sustojo ir pasakė: „Kas Mane palietė?“ Apsižvalgęs aplinkui, pasakė moteriai, kam ji prie Jo prisilietė; ir pasakė jai, kad jos kraujoplūdis liovėsi, jos tikėjimas ją išgydė.

155 Kas, jei ji būtų pasisukusi ir pasakiusi: „Na, nežinau, Viešpatie, aš jau taip ilgai sergu...“ To nebūtų įvykę. Ne, to nebūtų įvykę. Ne.

156 Kas, jei Jam pasakius sirofinikietei: „Dėl tavo žodžių tavo dukra... velnias išėjo iš jos“, ji būtų pasakiusi: „Na, Viešpatie, aš... aš noriu, kad Tu padarytum tai *štai taip?*“ Velnias ir toliau būtų likęs toje mergaitėje. Bet ji tikėjosi atrasti savo vaiką tokį, kokį turėjo atrasti pagal Jo žodžius.

157 Taigi, Jis mums pasakė: „Jei galite tikėti! Jei galite pasakyti šiam kalnui: „Pasikelk“, ir širdyje nesuabejosite, bet tikėsite, kad įvyks pagal jūsų žodžius, – jūs turėsite tai. Kai meldžiatės, tikėkite, kad tai gaunate, ir tai bus jums duota.“ Koks pažadas!

158 Taigi, žmogus, kuris pamokslauja visuomeninę evangeliją, visiškai tuo netiki. Jis prieitų prie durų, pažvelgtų vidun arba atsistotų ten ir pasakytų: „Na, dar viena grupelė šventuolių“, ir nueitų sau. Suprantate? Bet jis nežino, kad tai yra paslėptas Maistas. Jis nežino, kad tai yra slaptas Dalykas, kuris yra paslėptas nuo jo. Jis to nežino. Tai... tai... tai apgailėtina – nuogas, apgailėtinas, aklas protas, ir to nežino. Suprantate? Tai blogai.

159 O Dieve, leisk man geriau numirti nei kada nors tapti štai tokiu. Aš verčiau mirčiau (tikrai taip), nei taip padaryčiau. Aš manau, kaip ir kiekvienas iš mūsų, ar ne? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.]

160 Bet dabar Dievas visa tai mums pažadėjo paskutinėmis dienomis. Malachijo 4 pasakyta, kad Jėzus Kristus nužengs ir įsikūnys žmogiškame kūne, kaip Jis padarė ir prie Sodomos. Teisingai. Ir pasakyta, kad pasaulis bus Sodomos būklės. Ir pasakyta: „Kaip buvo tuomet, žmogaus Sūnus bus apreikštas tą dieną.“ Matote, šis Žmogus, kuris nužengia žmogaus pavidalu (kuris buvo Elohimas) pas Abraomą prieš ateinant šiam pažadėtam sūnui... Pažvelkite, kas tai buvo – Abraomas

pasakė, kad tai buvo Dievas. Ir Biblijoje pasakyta, kad ten pas Jį atėjo trys vyrai dulkinais drabužiais, keliavo, atsisėdo ir valgė kaip žmonės. Ir Jėzus pasakė: „Būtent tuo metu, kai pasaulis pasieks Sodomos būklę, tuomet žmogaus Sūnus vėl apsireikš“, – ne Dievo Sūnus – Žmogaus Sūnus, suprantate, apsireikš.

161 Dabar pasižymėkite tai prie to, ką pasakė paskutinis pranašas: „Štai Aš siųsiu jums pranašą Eliją, ir jis sugražins vaikų širdis atgal prie tėvų.“ Suprantate? Žinia, skirta sugražinti juos atgal prie Biblijos, ir tą dieną apsireikš žmogaus Sūnus. Ir tą dieną, skelbiant paskutinio bažnyčios periodo septintam angelui, tą dieną turi tapti žinomos Dievo paslaptys. Septyni Antspaudai bus nuplėšti. Visų tų bažnyčių ir kitos paslaptys, kaip tai įvyko ir kas įv-... kaip, kas įvyko.

162 Suprantate, jie to nežino. Jėzus pasakė: „Jūs, akli fariziejai.“ Pasakė: „Jei aklas veda aklą, argi jie abu neįkris į duobę?“ Suprantate, štai kodėl tie žmonės to nemato.

163 Viso to, šių Antspaudų paslaptis yra ta, kad kiekviena iš tų bažnyčių sukūrė organizaciją ir įėjo į ją, ir tai – vienas iš tų slaptų dalykų, kurie yra neteisingi Dievo akyse. Jūs tai matote, daktare Li? Matote, pažvelkite. Tai yra... Būtent taip ir yra. Tai yra viena iš paslapčių. Jie organizavosi ir, suprantate, visiškai paliko Dievo valią. Ir tai bus atidengta paskutinėmis dienomis ir ves žmones ne prie tikėjimo mokymo ar denominacijos, bet atgal prie tikro Žodžio. O tikras Žodis ateis konkrečiai žmonių grupei, ir žmogaus Sūnus apsireikš tarp jų, „tas pats vakar, šiandien ir per amžius.“

164 O, nieko sau! O, man tai patinka. Man patinka... man patinka girtis Juo. Man patinka aukštinti Jį žmonių akivaizdoje. Man nereikia Jo aukštinti – Jis jau yra aukštas. Jis yra toks aukštas, kad per Jį neperlipsi, toks gilus, kad po Juo nepralįsi, toks platus, kad Jo neapeisi, ir tuo pačiu jūs savo širdyje duodate Jam vietą. Ar priimsite Jį? Koks nuostabus yra mūsų Viešpats. Gerai.

165 Dabar visi pabūkime labai tyliai. Taigi, mes pasikalbėjome apie tai. Ir kaip dabar manote: ar Tai tiesa? Taigi, čia gali būti pašalinių. Aš gal pasakysiu, jei... jums, jei Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius, tai ką Jis darytų šią minutę? Jis darytų tą patį,

ką darė tada čia būdamas. Teisingai? Žmonių tikėjimas paliesdavo Jo drabužį ir Jis atsisukdavo. Panašiai kaip Jis padarė moteriai prie šulinio ir kaip padarė kitose vietose, ir Jis pagaudavo jų mintis.

Dabar pasakysite: „Ar Jis galėtų mane išgydyti?“

166 Jo Žodis sako, kad Jis tai jau padarė. Bet čia visa esmė yra ta, kad Jis parodo Save, jog Jis yra čia.

167 Taigi, jei Jis pasirodytų mums fiziniame kūne, atrodančiame tiksliai kaip Hofmano „Trisdešimt trijų metų Kristaus galva“, ir kraujas tekėtų iš Jo rankos ir taip toliau, turėtų randus nuo vinių – aš to nepriimčiau. Ne, ne. Ne, ne. Kai Jis pats ateis, tuomet „Jį pamatys kiekviena akis, kiekvienas liežuvis Jį išpažins; ir kaip žaibas ateina iš Rytų į Vakarus, taip ir įvyks.“ Suprantate? Mes netikime šiais kultais ir klanais. Mes tikime, kad Dievas yra Žodis.

168 Bet Jis įsikūnijo, paimdamas jūsų kūną ir mano kūną, ir davė jums dovanų, davė man dovanų, ir per šias dovanas Jis rodo Save. Tai ir yra slaptas Maistas. Neturi reikšmės, kiek Jis berodytų Save per mane, jūs turite tuo tikėti, jūs taip pat privalote turėti tikėjimo dovaną, kad tuo tikėtumėte. Jūs tuo tikite? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] O dabar, jei Jis parodys Save tokiu būdu, ar tikėsite Juo? [„Amen.“] Patikėsite Juo iš visos širdies? O, kaip nuostabu tiesiog laukti Jo, tiesiog laukti, kad pamatytum, ką Jis sako.

169 Štai čia stovi vyras. Niekada gyvenime nesu jo matęs, kiek pamenu. Atrodo kaip tvirtas, stiprus, sveikas vyras, ir turbūt toks ir yra, aš... aš... aš nežinau. Bet jis ten stovi. Taigi, aš galėčiau nuėjęs uždėti ant to žmogaus rankas ir pasimelsti už jį, paklausti jo, ar jis tiki. Jis galėtų atsistoti čia ir papasakoti man, pasakyti: „Aš... aš... aš noriu, kad pasimelstumėte už *tokį ir tokį*. Ir man... man plokščiapėdystė. Ir man nuolatiniai galvos skausmai. Mano skrandyje yra opa“, ar panašiai. Jis... jis... aš nežinau. Jis galėtų pasakyti kažką panašaus.

170 Aš pasakyčiau: „Gerai, pone, broli. Aš uždėsiu rankas ant tavęs ir pasimelsiu už tave.“ Tai būtų visiškai teisinga. Būtent taip mes darėme per visą šį amžių. Teisingai?

171 Bet atminkite, Jėzus pasakė, kad būtent Jo Atėjimo metu bus kitaip, kaip buvo ir Sodomos dienomis.

Ir Vyras, kuris atėjo, pasisuko nugara į palapinę, kur buvo Sara, ir pasakė: (jau ne „Abromai“) „Abraomai.“

172 Suprantate, dieną prieš tai jis buvo Abromu. Bet jis pamatė regėjimą, ir Viešpats jam pasakė: „Aš pakeisiu tavo vardą.“

173 O štai čia pats Viešpats žmogaus pavidalu valgo ir geria su juo. Pasakė: „Abraomai, kur tavo žmona Sara?“ Sa-ra; ne Sa-ra-ja.

Jis pasakė: „Ji palapinėje, už Tavęs.“

174 Pasakė: „Aš aplankysiu tave, kaip ir pažadėjau prieš dvidešimt penkerius metus.“

175 Ir Sara tartum nusijuokė savyje. Jis pasakė: „Sara kaip tik tuomet nusijuokė palapinėje, sakydama: „Kaip visa tai gali įvykti?“ Hm. Ar Dievui yra kas nors per sunku? Suprantate? Nieko. Jokiu būdu.

176 Taigi, Jis pasakė, Jėzus pažadėjo, kad „Jis, žmogaus Sūnus, kuris yra Žodis (ar jūs tuo tikite?), ateis paskutinėmis dienomis ir apsireikš tuo metu, kuriuo pasaulis bus kaip Sodoma ir Gomora.“ Jūs tikite, kad taip ir yra?

177 Prieš pirmąją maldą kiti ten melskitės ir pamatysite, ar žmogaus Sūnus yra vis dar tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Tik paklauskite, ar Jis yra toks, pasakykite: „Viešpatie, žmogus manęs nepažįsta, bet aš žinau, kad Tu esi tas pats vakar, šiandien ir per amžius“, – pasižiūrėkite, ar Jis jums to nepasakys.

Taip, pone? Dabar minutėlei pakelkite galvas.

178 Jis už manęs. Tai vaikas. Jis šiuo metu stipriai karščiuoja. Tai mergaitė. Jūs atvykote iš užmiesčio. Vaikas serga skrandžio liga. Sirgo. Tik tikėkite.

179 Taigi, ar čia tai, ką Jis žadėjo padaryti? [Susirinkusieji sako: „Taip.“ – Red.] Niekada gyvenime nesu matęs šio žmogaus. Dievas danguje tai žino.

180 Štai šis žmogus, jis atrodo labai tvirtas ir sveikas. Bet ar matote, koks ten virš jo šešėlis? Tai reiškia, jei Dievas jam nepadės, kad jis čia labai ilgai neužsibus. Jis serga vėžiu. Jis jūsuplaučiuose.

Taigi, ar žmogaus Sūnus yra čia? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.]

Jo širdį slegia našta dėl berniuko, mažo vaiko. Teisingai? Jūs tikite, kad Dievas gali man pasakyti, kas

negerai tam vaikui? [Brolis sako: „Žinau, kad Jis gali.“ – Red.] Jis gali. Jam būna nežymių sąmonės užtemimo priepuolių, kažkas panašaus į epilepsijos formą. Kaip tik neseniai jam vienas buvo. [„Ši rytą.“] Teisingai, ši rytą. Ir jūs tikite, kad auginsite tą berniuką ir jam viskas bus gerai? [„Taip.“]

181 Kur Čarlis Koksas? Kur jis yra? Čarli, kur tu? Maniau, kad šįvakar jis čia. Štai čia, Čarli. Gari, kur tu? Lari, ar jis čia? Jo berniukui buvo tas pats, lygiai tas pats. Kur tu, Lari? Ateik čia minutėlei. Na, štai ir tu. Šiam berniukui buvo lygiai tas pats. Jo tėvas ir motina yra labai geri mano draugai. Prieš daugelį metų aš ten buvau, ir ši berniuką ištiko priepuolis, tiesiog neteko sąmonės ir nualpo. Tai buvo epilepsija. Aš tai supratau apie berniuką, paprašiau Dievo, kad jį išgydytų. Nuo tada jam tai niekada nepasikartojo. Štai jo tėvas; jo motina sėdi kažkur čia; o štai ir pats berniukas.

182 Ar dabar tikite, pone? (Ačiū, Lari.) Jūs tikite, pone? Dangaus Dievas tesuteikia ir jums tą patį, kad gyventumėte ir augintumėte tą vaiką. Telaimina jus Dievas.

Pasimelskime.

183 Brangus Dieve, padėk jam. Aš meldžiu, kad Tavo gailėstingumas ir malonė būtų ant jo ir jį palaimintų. Jėzaus Vardu.

184 Dabar grįžkite laimingi į Luizianą, garbinkite Dievą už jį.

185 O, taip, jis buvo iš Luizianos, žinoma, kad taip, šalia Čarlio ežero. Teisingai. Matote, dabar aš galiu pagauti jūsų mintis. Tebūna šlovė Dievui!

186 Na, jūs prašote gero dalyko, jūs norite turėti kūdikį. Jūs jau turite vaikų, porą vaikų, bet norite dar vieno. Dangaus Dievas tesuteikia jums tai, mano sese. Priekite čia, aš tik noriu uždėti rankas.

187 Brangus Dieve, suteik moteriai pagal jos širdies norą, kadangi tai derama priežastis. Jėzaus Vardu. Amen.

Dabar eikite, turėkite vaiką.

188 Dievas yra geras Dievas. Ar jūs tuo tikite? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Jis žino viską, ko mums reikia. Jis išpildo kiekvieną mūsų poreikį, jei tuo

tikime. Jis pasakė: „Jei gali tikėti.“

189 Kažkur esu spaudęs jums ranką. Nepamenu, kur tai buvo, bet kažkur spaudžiau jums ranką. Tiksliai nepamenu, bet mes kažkur buvome, kažkur šiandien, bet nežinau, kur tai buvo. Bet dabar mes kalbame ne apie tai. Jūs čia tam, kad pasikalbėtume, arba, pasimelstume, norite, kad aš pasimelsčiau už kažką kitą. Teisingai. Jo čia nėra. Jis Džordžijoje, serga. Jis serga ne tik fiziškai, bet serga ir dvasiškai; jūsų pusbrolis. Jūs tikite, kad Dievas šituo pasirūpins, nes atsistojote už jį? Jūs tikite? Priekite čia ir pasimelskime kartu.

190 Brangus Dieve, suteik šiam vyrui pagal jo širdies troškimą, kad jis galėtų nuvykti ir atrasti tą vyrą besišaukiantį Dievo. Jėzaus Vardu to prašau. Amen.

Telaimina jus Dievas. Neabejokite. Tikėkite visa širdimi.

191 Sveiki! Aš ne todėl neištiesiau jums rankos, kad nenorėjau paspausti rankos jums, kai jūs ištiesėte savąją, bet todėl, kad kažką pastebėjau. Tai buvo šešėlis, tikrai tamsus ir juodas. Štai kodėl. Žinau, nes, paėmęs jūsų ranką, tokiu būdu tai aptikau, suprantate. O tai yra vėžys. Jūs tikite, kad Dievas gali tai patraukti? Jis jūsų krūtinėje, kairėje pusėje. Jūs norite grįžti į Karoliną ir garbinti Viešpatį už išgydymą, ar ne? Jūs mane suprantate? Pasimelskime.

192 Brangus Dieve, Jėzaus Kristaus Vardu – To, kuris dabar yra čia, – vaikai valgo Dievo Duoną, tegu ir šis vaikas mėgaujasi tikėjimu, Dievo Duona, kurią Jis duoda jam dabar jo išgydymui. Teeina jis ir tepasveiksta, Jėzaus Vardu. Amen.

Telaimina tave Dievas, broli. Tikėk visa širdimi.

Sveiki!

193 Argi tai nėra nuostabus laikas? Atrodo, kad ant žmonių nužengia pagarbi baimė. Arba galbūt taip skamba man ausyse, tartum kažkas vyksta [brolis Branhamas papučia į mikrofoną – Red.] „Fiu!“ Kelia triukšmą, panašų į „fiu“, kažkas panašaus, suprantate? Tai – vaikų Duona. Suprantate? Tai yra jūsų. Tai yra jums. Tai – ne man; tai jums. Aš labai dėkingas, būtent šiuo metu, aš ne... Aš sveikas, kiek žinau, bet ta Duona skirta ir man, kai aš stokuju. Tai – Duona jums. Tai –

padrašinimas. Netgi tiems, kurie net neserga, tai tik pakelia mūsų širdis arčiau Dievo.

194 Tai yra kaip tik laiku, ką Jis pasakė padarysias: „Ir kaip buvo Sodomos dienomis, taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjimo metu, kai bus apreikštas žmogaus Sūnus.“ Suprantate? „Ir štai Aš siunčiu jums pranašą Eliją prieš didingą ir siaubingą Viešpaties dieną. Jis atgręš žmonių širdis atgal prie Tėvų.“ Suprantate? Suprantate?

195 „Ir tuomet teisieji vaikščios nedorėlių pelenais.“ Jie degs kaip krosnis, suprantate, žemė sudegs. Mes matome, kad tai prasmegs. Ir ugnikalnių lava nuklos žemę, o dangūs liepsnos.

O, Amžių Uola, būk gailestingas man tiek dabar, tiek tuomet.

196 Sveiki! Na, pirmas dalykas, jūs sergate moteriška liga, moteriška liga. Yra ir kitų dalykų. Jūs esate nervinga, tiesiog toks amžius, vedantis prie nervingumo. Įvairių rūšių komplikacijos. Bet jūs taip pat turite norą gauti Šventąją Dvasią. Teisingai. Štai kaip yra. Ar tikite, kad jūs... Jūs viską išpažinote? Jūs tikite, kad, jei aš uždėsiu ant jūsų rankas ir paprašysiu Dievo tai padaryti, Šventoji Dvasia ateis? [Sesuo sako: „Taip.“ – Red.] Jūs tuo tikite? [„Tikrai taip.“] Pasimelskime.

197 Brangus Dieve, aš apaštališku būdu uždėdu rankas ant šios moters ir prašau, kad ji gautų Šventosios Dvasios krikštą. Jėzaus Kristaus Vardu tegauna ji tai. Amen.

198 Neabejokite tuo. Tai priklauso jums, suprantate. Tai – jūsų. Tai – vaikų Duona.

199 Patyrėte tokį keistą pojūtį, kai pasakiau: „moteriška liga“, ar ne? Nes ir jūs sergate tuo pačiu. Taigi, ar jūs tikite, kad dabar jums viskas bus gerai? Tiesiog eikite dėkodama Viešpačiui.

200 Sveiki! Ar tikite visa širdimi? Jūs tikite, kad galėsite valgyti lygiai taip pat, kaip valgėte labai seniai? Gerai. Eikite ir sakykite: „Ačiū, Viešpatie. Aš tuo tikiu.“ Viešpaties Akivaizda.

201 Jūs tikite, kad nugaros problema jus paliks ir jūs busite sveiki? Gerai. Tiesiog eikite sakydami: „Ačiū, brangus Dieve“, – ir Dievas tai suteiks.

202 Jūs tikite, kad galite būti sveika, kad Viešpats jus išgydys ir nebebus jokio artrito, pasveiksite ir būsite sveika? Jūs tuo tikite? Eikite dėkodama Jam, sakykite: „Viešpatie, aš tai priimu visa širdimi ir tuo tikiu.“

Kaip ten visi kiti, jūs tuo tikite?

203 Jūs štai čia, uždėkite savo rankas ant tos moters, sėdinčios čia pat, šalia jūsų, (aha, aha), pasakykite jai, kad venų varikozė ir artritas ją paliks. Kai ji...?...

204 Telaimina jus Dievas. Jūs tikite, kad dabar jūs pasveiksite? Eikite namo ir būkite sveiki. Telaimina jus Dievas. Eikite savo keliu ir sakykite: „Ačiū, Viešpatie Jėzau.“

205 Sveiki! [Sesuo sako: „Šlovė Viešpačiui.“ – Red.] Jūs tikite, kad moteriška liga taip pat paliks ir jus? [„Tikiu.“] Ir kad jūs pasveiksite? [„Ačiū, Jėzau.“] Eikite ir sakykite: „Ačiū, Viešpatie.“ [„Ačiū, Jėzau.“]

206 Sveiki! [Sesuo sako: „Išniřes slankstelis.“ – Red.] Na, oi, oi! [„Toten.“] Aš žinau jūsų vardą. Aš... anksčiau aš... [„Toten.“], kai buvau baptistų bažnyčios pastorius. [„Toten.“] Toten. [„Dela Toten.“] Sesuo Dela Toten. Dabar jūs kenčiate dėl nugaros problemų. [„Taip.“] Dabar viskas bus gerai. Jūs tikite, kad Jis jus išgydys? [„Taip.“] Pamenate, kas nutiko ten, Miltauno baptistų bažnyčioje, prieš daugelį metų? Šiandien Jis vis dar tas pats Dievas. [„O, ačiū Dievui!“] Telaimina tave Dievas, mano sese.

Džordžai Raitai, kur tu esi? Tu pameni? Oi, kaip...

Jūs tikite, jei tik aš uždėsiu rankas ant jūsų su šiuo patepimu, jūs tikite, kad pasveiksite? Ateikite čia. Jėzaus Kristaus Vardu tebūna ji išgydyta. Amen. Turėkite tikėjimą.

Na, ar jūs visi tikite visa širdimi? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.]

207 Taigi, kaip puikiai sugrįžo seni prisiminimai, pamačius tą ponį. Vis dar negaliu prisiminti jos vardo, bet aš... [Kažkas sako: „Toten.“] Toten. Toten, teisingai. O, taip, jos duktė buvo Bertė. Teisingai. Būtent taip. Nemanykite, kad aš netveriu savyje, aš tik truputį tartum, žinote, tai kažkas panašaus į... negaliu to paaiškinti.

208 Bet jūsų nugaros problema išnyko, ponias. Eikite, šlovinkite Viešpatį ir sakykite: „Ačiū, Viešpatie.“

209 Jūs tikite, kad jūsų širdies liga taip pat praeis? [Brolis sako: „Taip.“ – Red.] Tiesiog eikite, dėliaukitės, sakykite: „Ačiū, Viešpatie Jėzau“, – ir tikėkite tuo. Gerai. Dabar turėkite tikėjimą. Neabejokite.

210 Priekite, ponias. Ar tikite visa širdimi? Jums daug kas negerai. Jūs taip pat turite nugaros problemų. Jūs tikite, kad Dievas jus išgydys? Gerai, tiesiog eikite besidžiaugdama. Tai, tai Jis jus priverčia taip jaustis. Ačiū Viešpačiui. Telaimina tave Dievas, sese.

211 Sveikas, sūneli. [Berniukas sako: „Sveiki!“ – Red.] Jūs tikite, kad Dievas išgydys šio vaiko nervingumą ir jis pasveiks? Jūs tuo tikite? Gerai. Sveikas, bičiuli, leisk paspausti tau ranką.

212 Brangus Dieve, pašalink šį blogį nuo šio berniuko, ir tegu jis gyvena ir būna normalus. Jėzaus Vardu. Amen.

213 Telaimina tave Dievas, broli. Jūs tikite tuo, ar ne? Jums viskas bus gerai. Nei kiek neabejokite.

214 Per daug jaunas, kad sirgtumei širdies liga. Tu tiki, kad Dievas tave išgydys? [Brolis sako: „Tikrai taip.“ – Red.] Eik, sakyk: „Ačiū, Viešpatie, kad mane išgydei.“

215 Jūs tikite, kad Dievas išgydys skrandžio ligą ir jūs būsite sveiki? Keliaukite, dėliaukitės ir sakykite: „Ačiū, Viešpatie.“

216 Jis vis dar yra Dievas, ar ne? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Jūs turite daryti tik viena dalyką – tiesiog tikėti. Teisingai? Ar tikite žmogaus Sūnumi šiomis paskutinėmis dienomis?

217 Prieš keletą minučių čia kažkas įvyko, ir aš negaliu... mėginu atrasti, kur tai buvo. Kažkas turėjo tikėjimą ir kažką padarė. Arba galbūt aš rasiu juos kitą sekmadienį, arba kai galėsiu. Ar jūs... jūs... Štai ir vėl. Jūs pakėlėte ranką. Ar jūs tikite, kad Dievas gali išgydyti tą širdies ligą, išgydyti jus, išgydyti ten jūsų dukrą, kuriai... kuriai... Jūs tuo tikite? Ponia Nef, jūs tikite, kad Dievas... Leo Nef. Aš jūsų nepažįstu, bet štai kas jūs esate. Jūs sergate širdies liga, o jūsų dukrytė turi inkstų problemą. Jūs tikite, kad ji pasveiks? Jūsų tikėjimas jus išgydo. Tikėkite visa širdimi.

218 Jūs, štai ten, prie baseino, stovite ten, sergate skrandžio ligą, Jėzus Kristus jus išgydo.

219 Jūs tikite? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Jis

yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Dabar uždėkime savo rankas vieni ant kitų. O, pagalvokite apie valandą, kurią mes čia esame, pagalvokite apie laiką. Pagalvokite, kad mes esame pačioje Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, Akivaizdoje. Jis pažadėjo, kad darys tai paskutinėmis dienomis. Aš uždėdu rankas ant šių skepetaičių.

220 Brangus Dieve, aš meldžiu, kad Tu palaimintum šias skepetaites žmonių kūnų išgydymui per Jėzaus Kristaus Vardą.

221 Dabar, jums uždėjus rankas vienas ant kito, kiekvienas iš jūsų esate Kristaus Kūno nariai. Ta pati Šventoji Dvasia, kuri pažadėjo apreikšti širdžių paslaptis ir daryti visa tai, yra jumyse. Jūs esate Jo dalis, o Jis yra jūsų dalis. Taigi, štai ką Jis pasakė: „Šie ženklai lydės tikinčiuosius.“ Ta prasme, jus. „Jei jie dės rankas ant ligonių, tie pasveiks.“ Dabar nesimelskite už save, melskitės už tą, ant kurio uždėjote rankas, nes tie meldžiasi už jus. Dabar pasimelskime kartu ir tenebūna šiame pastate paliegiusio žmogaus. Kam mums dar ilgiau laukti, mano brangus broli, sese, štai Jis, Šventoji Dvasia, Dievas būtent čia, tas pats Dalykas, apie kurį mes kalbėjome.

222 Brangus Jėzau, mes atpažįstame Tavo Akivaizdą. Aną dieną per tikėjimo maldą Tu gražinai gyvenimą tam kūdikiiui, kai jis mirė. Brangus Dieve, čia yra daug tokių, prie kurių mes negalėjome prieiti, laikas praėjo, bet jie uždėjo rankas vienas ant kito. Jie yra tikintys. Mes esame Viešpaties Jėzaus Kristaus, prikelto iš mirusių, Akivaizdoje, to paties vakar, šiandien ir per amžius.

223 Šėtone, tu pralaimėjai! Jėzus Kristus nugalėjo tave! Jis prisikėlė iš mirusių ir šįvakar stovi tarp mūsų, patvirtindamas šią paskutinių dienų Žinią. Išeik iš šių žmonių! Palik juos, Jėzaus Kristaus Vardu! „Mano Vardu jie išvarinės demonus“, – ir tu esi išvaromas! Jėzaus Kristaus Vardu, palik šį susirinkimą!

224 Dabar kiekvienas iš jūsų, kurie priimate savo išgydymą, atsistokite ant kojų. Visi, kurie priimate išgydymą, atsistokite. Dabar pakelkite rankas ir pašlovinkite Jį!

„Aš dabar priimu savo išgydymą“, – pasakykite taip Dievui! Aš dabar priimu savo išgydymą. [Susirinkimas

sako: „Aš dabar priimu savo išgydymą.“ – Red.] Kristau,
Tu esi tas pats vakar, šiandien ir per amžius. [„Kristau,
Tu esi tas pats vakar, šiandien ir per amžius.“] Dabar aš
tikiu Tavimi. [„Dabar aš tikiu Tavimi.“] Padėk mano
netikėjimui. [„Padėk mano netikėjimui.“] Amen. [„Amen.“]

O, šlovė Jam, Avinėliui,
Už kaltuosius mirė Jis;
Žmonės, gyrių Jam giedokit,
Tik Jo Kraujas dėmes apvalys.

225 Ar jūs mylite Jį? [Susirinkimas sako: „Amen.“ –
Red.] Tuomet šlovinkime Jį! Visi pakeltomis rankomis
šlovinkime Jį, kol čia ateis brolis, kad mus paleistų.

Dvasinis maistas reikiamu metu

(Spiritual Food In Due Season)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo pasakytas 1965 m. liepos 18 d. sekmadienio vakarą Branhamo maldykloje, Džefersonvilio mieste (Indianos valstija, JAV). Garsajuostės, pažymėtos numeriu 65-0718e, trukmė – viena valanda ir trisdešimt viena minutė. Pasinaudojus garso įrašu, iš anglų kalbos į lietuvių kalbą išversta be sutrumpinimų ir pakeitimų. Pirmasis leidimas, 2012 m.

Šis leidinys buvo išleistas tikinčiųjų paaukojimų dėka.